

Giới thiệu Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối

Truyện Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối của tác giả Vân Đóa là một câu chuyện ngôn tình hay. Bị chị mình hạ thuốc, cô đi lạc vào phòng của Vương tử hoàng thất nước X, khiến vương tử lên giường với một người con gái không quen không biết, đồng thời cũng đối với cô nhớ mãi không quên.

Sau đêm đầy tình cảm mãnh liệt đó, cô sinh ra một cặp song sinh. Trong lúc vượt ải, nào ngờ lại bị người chị có ý xấu trộm mất một đứa con, dùng nó để kiểm hãm vương tử, thuận lợi trở thành vị hôn thê. Cô dẫn đứa con trai còn lại đến nước X du học. Một lần tình cờ, hai anh em song sinh gặp lại nhau... Câu chuyện chính thức bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1. Đêm mê loạn

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nóng...

Nóng quá...

Doãn Tiểu Mạt nằm trên chiếc giường king size xa hoa, bắt lực xé rách cổ áo sơ mi. Da thị trắng nõn lộ ra trong không khí, mang đến cảm giác mát mẻ nhưng vẫn không thể xua tan đi cái nóng trong người.

Chiếc đèn chùm thủy tinh lộng lẫy treo trên trần đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mê người, cô vốn đã kinh hoàng nay lại càng thêm mơ hồ, hoàn toàn không thể suy xét tình huống hiện tại.

Bất thành linh có tiếng cửa mở, căn phòng trở nên tối đen trong nháy mắt.

Mất điện - -

“**!” Cung Thiệu Thần vừa bước ra khỏi phòng tắm liền nguyên rửa một tiếng, toàn thân căng thẳng, nhìn khắp căn phòng ngập tràn bóng đêm với sự cảnh giác cao độ.

Sao lại mất điện vào lúc này?

“Nóng quá, cứu... Cứu tôi với, thật là khó chịu...”

Đúng lúc này, giọng nói mỏng manh từ trong phòng truyền tới. Cung Thiệu Thần ngẩn ra, sao trong phòng anh lại có tiếng của người khác?

Hình như đó còn là phụ nữ?

Trong bóng đêm, Cung Thiệu Thần dựa vào ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ mà mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng xinh xắn, hoạt bát đang nằm trên giường lớn... Anh vẫn duy trì sự cảnh giác, bước chậm chậm tới bên cạnh giường.

Thế nhưng, Doãn Tiểu Mạt nằm tại đây vẫn có cảm giác ai đang tới gần, cô lập tức dùng tay bắt lấy đối phương.

“Tôi rất khó chịu, xin hãy... cứu tôi...”

Trải qua đợt huấn luyện trường kỳ, đạt được phản xạ có điều kiện nên trong nháy mắt, Cung Thiệu Thần nhận ra người trên giường vô hại đối với mình.

Ngắm lại một hồi, anh liền sáng tỏ.

Đối với anh mà nói, tình huống trước mắt quả thật là quá quen thuộc.

“Thì ra là một con mèo hoang chủ động tìm tới cửa, ha ha...”

Doãn Tiểu Mạt vốn nghe không rõ anh đang nói gì, cả người cô nóng đến mức muốn bùng nổ. Hơi mát lan ra từ sự tiếp xúc của hai thân thể, cô cảm thấy hết sức thoải mái, nhịn không được mà vội vàng truy tìm sự mát mẻ ấy, cả người dựa hẳn vào anh.

Thậm chí còn vô ý cọ xát, thò ra một tiếng vô cùng thoải mái.

Cô gái này... đúng là rất đáng giận!

Đầu óc giống như vừa nổ tung khiến Cung Thiệu Thần cũng nhin không được con rung động trong lòng. Hai mắt anh tối sầm lại, ngay sau đó, anh xoay người, bước lên trên giường.

Doãn Tiểu Mạt mơ hồ cảm giác được có vật thể lạnh lẽo xích lại gần mình, cả tay lẫn chân của cô đều cuộn lại như một phản xạ có điều kiện.

Trong bóng đêm, Cung Thiệu Thần cười một tiếng sung sướng, “À há, con mèo hoang như cô nóng bỏng lắm...”

Động tác nhiệt tình lộ rõ sự ngây ngô, vô cùng mâu thuẫn với nhau, cố tình khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Ánh mắt Cung Thiệu Thần càng trở nên sâu thẳm, gương mặt đẹp trai của anh nhuốm đầy sắc màu ma mị. Nhìn cô gái này một hồi, chỉ sợ anh sẽ giữ mình không nổi.

Đáng tiếc, trong căn phòng tối đen thế này lại không có ai thương thức cả.

“Cho tôi, xin hãy cho tôi...” Lửa nóng trong người Doãn Tiểu Mạt tựa như muốn hung hăng thoát ra ngoài.

Cung Thiệu Thần đưa tay vỗ về thân hình nhanh nhẹn, trắng như gôm sứ ở trước mặt mình. Xúc cảm nhấn nhai tựa như ma lực khiến anh yêu thích không buông, bắt gác lại tăng lực tay thêm.

“Đau.” Bị đối xử thô bạo như vậy, Doãn Tiểu Mạt khó chịu mà thốt lên.

“Tôi sẽ khiến cô thoải mái...” Cung Thiệu Thần “xùy” nhẹ một tiếng, sau đó liền buông lỏng tay.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy thoải mái, cô càng chủ động dây dưa hơn nữa, ní non loạn xạ, “Nóng quá, khó chịu...”

Trên giường lớn, bóng dáng hai người quấn lấy nhau rất chặt.

Trong chớp mắt, Cung Thiệu Thần chợt hiểu rõ, người phụ nữ này tuyệt đối còn trong trắng.

Nhưng Doãn Tiểu Mạt giống như không cảm giác được sự tê liệt lẫn đau đớn.

Anh chợt cảm thấy có gì đó không thích hợp, “Hóa ra là bị chuốc thuốc, thảo nào...”

Thảo nào biểu hiện của con mèo hoang này lại mâu thuẫn như thế.

Có điều, anh đã nuốt thịt vào miệng, dĩ nhiên sẽ không đòi nào nhỏ ra.

Cung Thiệu Thần nhếch môi, nở nụ cười gian tà. Anh cúi đầu, hôn lên môi Doãn Tiểu Mạt, không hề do dự một phút.

Đây là lần đầu anh hôn lên môi một người phụ nữ, hương vị của nó... quả thật không tệ.

Doãn Tiểu Mạt mơ màng đáp lại, cảm thấy bản thân mình hết như con thuyền nhỏ trong con bão, chỉ có thể bị động theo từng cơn sóng ngọn gió cao thấp, nảy lên nảy xuống.

Trong đầu cô giống như có khói hoa nổ tung, muôn màu muôn vẻ.

Không biết đã qua bao lâu, ánh hào quang dần dần biến mất, lửa nóng trong cơ thể cũng bị xua tan, thần trí dần dần thức tỉnh.

“À!” Ý thức được chuyện gì xảy ra, Doãn Tiểu Mạt không khỏi hét lên một tiếng thê lương, chói tai, cô lập tức đẩy mạnh người đàn ông đang nằm trên thân mình xuống.

“Đừng kêu la.” Cung Thiệu Thần bất ngờ bị đẩy ra, không hề phòng bị. Anh nhú mày, muốn bắt Doãn Tiểu Mạt trở lại giường.

Doãn Tiểu Mạt lại hét lên một tiếng, lạnh lùng nói, “Anh là ai? Đừng đụng vào tôi!”

“Chắc, có chỗ nào trên người cô mà tôi không đụng vào? Vừa rồi là ai quấn lấy tôi không tha, bây giờ lại muốn Tam Trinh Cửu Liệt* à?” Cung Thiệu Thần bỏ nhào tới, đè Doãn Tiểu Mạt xuống dưới thân, khẽ cười, “Muốn biết tôi là ai không? Rất đơn giản, lấy lòng tôi đi. Nếu tôi cao hứng sẽ nói cho cô biết.”

*“Tam trinh cửu liệt”: thành ngữ xã hội phong kiến thường dùng để ca tụng trinh liệt của người phụ nữ, thà chết không tái giá, không để thất thân.

Tuy rằng con mèo hoang này ngây ngô, nhưng mùi vị của cô thật là **, khiến anh muốn ngừng cũng chẳng được.

Thân thể vừa tiếp xúc lập tức có phản ứng.

“Anh... Vô sỉ!” Doãn Tiểu Mạt kịp thời phản ứng, biết rõ vật cương cứng đụng vào người mình là gì. Sắc mặt cô hết xanh lại trắng, tức giận đến mức phát run, “Cút ngay, không được đụng vào tôi!”

Đồng thời, cô bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Cung Thiếu Thần chẳng hề chú ý, Doãn Tiểu Mạt bị anh đẩy xuống bất ngờ.

Cô lo anh lại vô đến liền bắt lấy cơ hội, đập mạnh anh một cái, đập anh té lăn quay xuống giường.

Trong bóng đêm, Doãn Tiểu Mạt không biết mình đã đá vào chỗ nào, thậm chí cô còn không dám quay đầu nhìn lại, chỉ biết vội vàng vơ lấy quần áo rồi mặc vào, tông cửa xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Người đàn ông kia đến tột cùng là ai

editor: preiya

Một mạch chạy ra khỏi khách sạn, Doãn Tiểu Mạt vừa lúc nhìn thấy một người khách đang xuống xe taxi, cô vội vàng nhân cơ hội đó chui vào trong xe, “Vân Hải Uyển, làm phiền bác tài mau lái xe.”

Cô hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn, sợ người đàn ông ở trong phòng kia sẽ đuổi theo.

“Cô gái nhỏ, cô không sao chứ, có cần đưa cô tới cục cảnh sát không?” Tài xế thấy bộ dạng xốc xếch của cô, liền không nhịn được liên tưởng một chút ít không tốt.

Doãn Tiểu Mạt vội vã lắc đầu một cái, gắng gượng cười nói: “Tôi... tôi không sao, cảm ơn bác tài.”

Nói xong, liền cúi đầu thật thấp, dùng sức cắn môi dưới của mình, không để cho mình khóc lên.

Cô bị người ta cưỡng bức, nhưng ngay cả người đàn ông kia là ai cũng không biết...

Chẳng qua là, lúc từ trong phòng đi ra, cô phát hiện ra, đó là một gian phòng Tổng thống.

Tài xế thấy cô từ chối, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Một lát sau.

“Đến Vân Hải Uyển rồi.”

Nghe được tiếng nói của tài xế, Doãn Tiểu Mạt mới ngẩng đầu lên, đưa cho tài xế 100 đồng, không đợi tài xế thối tiền thừa, liền ngo ngoe xuống xe.

Lúc này đã là rạng sáng, trong tiểu khu một cái bóng người cũng không có, trong lòng Doãn Tiểu Mạt không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn.

Thật may là không có ai nhìn thấy bộ dáng bây giờ của bản thân mình.

Lại không nghĩ rằng, lúc mở cửa nhà ra, lại nhìn thấy chị gái Doãn Thiên Thiên ngồi yên tĩnh trên ghế sofa.

Trong nháy mắt cánh cửa trí nhớ được mở ra ——

“Tiểu Mạt, chị giúp em tìm một chức vụ ở khách sạn Lăng Vân. Em biết Lăng Vân không? Đây chính là khách sạn sáu sao duy nhất ở thành phố chúng ta.”

Cô vô cùng vui vẻ đi theo chị gái tới khách sạn, sau đó lúc đang chờ ở cửa khách sạn, chị gái đưa cho cô một chai nước uống.

“Tiểu Mạt em có khát không? Uống chút nước đi.”

Mặc dù cô không khát, nhưng dù sao đây cũng là ý tốt của chị gái, cô vẫn là nhận lấy uống một hớp.

Sau đó, trí nhớ của cô liền có dấu hiệu gián đoạn, chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ rằng, hình như chị gái đỡ cô đi tới trước bàn lễ tân, cầm một cái thẻ mở cửa phòng.

Tiếp đó, chị gái liền đẩy mạnh cô vào gian phòng kia, còn bản thân mình lại đóng cửa rồi rời đi.

Sau đó cô liền bị người đàn ông ở trong phòng kia...

“Là chị làm, là chị bỏ thuốc tôi, có đúng không?” Hiểu rõ ràng, Doãn Tiểu Mạt đột nhiên trợn to mắt, không thể tin nhìn Doãn Thiến Thiến, gặng hỏi: “Tại sao chị lại làm như vậy, chị là chị gái của tôi, tại sao muốn hại tôi chứ?”

“Em nói xằng nói bậy cái gì đó, ai làm hại em chứ?” Doãn Thiến Thiến tức giận liếc mắt xem thường, cười lạnh nói: “Chị thấy rõ ràng là chính bản thân em không biết giữ gìn cẩn thận, muộn như thế mới về nhà, cũng không biết đi lau lồng chỗ nào nữa.”

“Rõ ràng chính là chị, tôi uống đồ uống chị cho tôi, mới mất đi ý thức.” Doãn Tiểu Mạt tức giận đến mức cả người phát run.

Cô không nghĩ tới chị gái lại vô liêm sỉ như thế, đã hại cô, còn trả đũa.

Ngược lại Doãn Thiến Thiến rất yên tâm vì có chỗ dựa vững chắc, “Nói đồ uống chị đưa cho em có vấn đề, em có chứng cứ sao? Có bản lãnh thì em tới cục cảnh sát tố cáo chị đi, không có chứng cứ, thì chính là em đang bôi nhọ chị. Chị có lòng tốt giúp em giới thiệu công việc tốt, em lại còn nói chị như vậy!”

Chai nước uống này cô ta sớm đã xử lý, cho dù cảnh sát muốn tra cũng hoàn toàn không thể tra được.

Huống chi, cô ta nghĩ rằng Doãn Tiểu Mạt không dám báo cảnh sát.

“Chị sẽ gặp báo úng.” Doãn Tiểu Mạt nói không lại cô, chỉ có thể dùng vẻ mặt trắng bệch chạy vào phòng của mình, vùi mình vào trong chăn, khóc nức nở thành tiếng.

Doãn Tiểu Mạt vừa rời đi, Doãn Thiến Thiến lập tức liền lộ ra vẻ đắc ý, hớn hờ lấy điện thoại di động ra, gọi cho một dãy số.

Điện thoại vừa được câu thông, cô ta liền không thể chờ được nói: “A lô, là anh Hoàng hả? Em là Thiến Thiến đây, chuyện đã làm xong, một trăm vạn của em lúc nào thì anh chuyển vào số tài khoản của em vậy?”

Nhìn bộ dáng quần áo xốc xếch lúc nãy của Doãn Tiểu Mạt, trên cổ còn mơ hồ lộ ra vết hồng, Doãn Thiến Thiến liền biết chuyện thành.

Trước kia lúc cô ta thường lêu lổng ở quán bar, thì quen biết với anh Hoàng này.

Sau đó, nghe người ta nói, anh Hoàng này chuyên dẫn mối cho những người có tiền, mỗi một cô gái trẻ, qua tay của anh Hoàng thì ít nhất có thể bán được một trăm vạn.

Cô ta lập tức liền nghĩ đến đứa em gái của mình Doãn Tiểu Mạt, liền chủ động liên lạc với anh Hoàng.

Quả nhiên Doãn Tiểu Mạt là một đứa đàn độn, dễ dàng liền bị cô ta lừa.

Nghĩ đến mình sắp có được một trăm vạn, Doãn Thiến Thiến liền không nhịn được một trận kích động.

Vậy mà, bên kia điện thoại lại truyền tới một trận mắng to xối xả, “Tao đặt mẹ mày có mà giải quyết, tao liền không nên tin tưởng người đàn bà lẳng lơ như mày. Mày có biết không, Lý tiên sinh ở phòng số 201 nói chờ mày cả một đêm? Mày rất gan nói tới lợi ích, lại dám để Lý tiên sinh leo cây!”

“Cái gì? Không thể nào, hơn nữa em cũng không dám làm thế, em rõ ràng là...” Nói tới chỗ này, Doãn Thiến Thiến đột nhiên dừng lại, “Anh nói người ở phòng số 201 nói lại?”

Tối ngày hôm qua cô ta đi tới hình như là 2201...

Lúc ấy cô ta liền kỳ quái, nếu người khách này đã được ở phòng Tổng thống tầng cao nhất của khách sạn Lăng Vân, làm lại sao sẽ tìm anh Hoàng tìm giúp đàn bà để chơi đùa chứ.

Chẳng qua là, lúc ấy cô ta cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là người khách này có yêu thích đặc thù.

“Không phải là 201 thì còn cái gì? Mày chờ cho tao!” Anh Hoàng thả ra một câu nói hung ác, ba một tiếng cúp điện thoại.

Doãn Thiến Thiến giờ lên điện thoại di động, vẻ mặt xanh mét hồi hận, lúc ấy sao mình không suy nghĩ nhiều một chút chứ.

Bây giờ tốt rồi, mắt thấy một trăm vạn sắp tới tay lại bay như thế, còn đắc tội anh Hoàng.

Cũng không biết Doãn Tiểu Mạt bồi tiếp người đến cùng là ai, nói không chừng là một ông già biến thái bảy tám chục tuổi, Doãn Thiến Thiến không nhịn được suy nghĩ ác ý.

Chỉ có Doãn Tiểu Mạt xui xẻo hơn cô ta, cô ta mới có thể có cảm giác vui vẻ hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Mèo hoang, em không thoát được đâu.

Editor: Sam Sam

Trong phòng Tổng thống, lúc này đã có điện trở lại.

Cung Thiếu Thần ôm nơi nào đó đang bị thương nặng, anh co người nằm trên đất một lúc lâu, rốt cuộc mới đỡ đau hơn một chút.

Người phụ nữ kia, lại dám đá chỗ đó của anh... Thật đáng chết!

Cung Thiếu Thần đứng dậy gọi điện thoại báo quản lý của khách sạn lên chỗ anh.

“Tại sao vừa rồi lại mất điện? Khách sạn của nhà họ Cung chưa bao giờ có chuyện như thế!”

Không sai, khách sạn Lăng Vân chính là một trong những sản nghiệp ở nước ngoài của nhà họ Cung – Hoàng thất của Ninh Quốc.

Đầu thế kỷ hai mươi, Ninh quốc làm theo Anh quốc, Nhật Bản, chính thức đổi thành đất nước Quân chủ Lập hiến.

Thành viên trong Hoàng thất vẫn ở trong cung Nỗ Lạc Y Mạn, mặc dù không tham dự chính sự nhưng vẫn hưởng sự tôn vinh cùng địa vị cao lớn, được quốc dân sùng bái yêu quý, hơn nữa lại nắm nguồn tài nguyên dầu mỏ của Ninh Quốc trong lòng bàn tay.

Bởi vì Quốc Vương đương nhiệm có cùng huyết thống với người Trung Quốc nên đã đặt họ của mình bằng một chữ tiếng Trung – chữ Cung.

Sau khi Hoàng tộc Cung thị rời khỏi chính quyền, với nguồn tài nguyên dầu mỏ trong tay nên đã chiếm lĩnh một khu vực kinh tế lớn, đến thế kỷ hai mươi mốt, việc buôn bán đã phát triển một cách nhanh chóng ra khỏi đế quốc.

Khách sạn Lăng Vân chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số sản nghiệp bé nhỏ không đáng kể của nhà họ Cung.

Nhưng mà chỉ có sáu khách sạn cao cấp ở thành phố S này, Lăng Vân lại được trang bị hết sức đầy đủ. Trên tầng 6 lắp đặt ba máy phát điện, nếu như cả thành phố S này mất điện thì Lăng Vân vẫn không bị ảnh hưởng.

“Thật xin lỗi, Vương tử điện hạ, đều là lỗi của tôi.” Lúc này gương mặt của người quản lý khách sạn còn khó coi hơn cả trái khổ qua.

Phòng Tổng thống nằm cách xa phòng chứa máy phát điện kia, bình thường mỗi tuần sẽ có người tới kiểm tra kỹ lưỡng, cho tới bây giờ vẫn không có vấn đề gì xảy ra.

Ai có thể nghĩ tới, vào ngày Vương tử điện hạ tới thì lại gặp chuyện.

Hơn nữa, chỉ có duy nhất phòng này mất điện, tất cả các phòng khác đều hoạt động bình thường, khiến bọn họ không thể nào phát hiện kịp thời được.

Quản lý khách sạn cũng biết tính khí của vị Vương tử điện hạ này nên một chút cũng không dám kiểm soát nguy hiểm cho mình, chỉ biết vội vàng nhận lỗi.

“Chuyện này ngoài ý muốn, tôi không muốn có lần sau đâu.” Sắc mặt của Cung Thiếu Thần vẫn hết sức âm trầm như cũ.

“Vâng vâng vâng.” Quản lý khách sạn nhanh chóng cúi đầu khom lưng trả lời, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán, thầm nghĩ tạm thời mình đã vượt qua được cửa ải này.

Chẳng qua là không phải Cung Thiếu Thần quan tâm đến chuyện này!

“Tôi hôm nay có một người phụ nữ trong phòng tôi, lập tức đưa người đó tới đây.”

“Hả, phụ nữ nào?” Người quản lý khách sạn không khỏi choáng váng, ông ta chưa bao giờ sắp xếp người nào hầu hạ Vương tử điện hạ mà.

Mi mắt Cung Thiếu Thần không khỏi híp lại: “Không phải ông sắp xếp sao?”

Người kia vội vàng lắc đầu như trống lắc, bộ dạng cắn răng cắn lợi của Vương tử điện hạ, nhìn cũng biết là đang muốn ăn tươi nuốt sống ông.

Người đó là ai?

Cung Thiếu Thần cười lạnh: “Lập tức điều tra cho tôi, tới phòng ghi hình điều tra.”

Đáng chết, giống như lúc đó cố ý mất điện vậy.

Đáng người của người phụ nữ kia như thế nào, bao nhiêu tuổi, tên gì, anh không biết gì cả.

Mèo hoang, tốt nhất em không có mưu đồ gì, nếu không...

Ánh mắt Cung Thiếu Thần xuất hiện sự tàn bạo.

Động tác của người quản lý kia rất nhanh, không lâu sau đã đưa người ở phòng giám sát tới.

Người đó nói khoảng tám giờ tối có một người phụ nữ diu một người con gái dường như đang bắt tỉnh tới cửa phòng.

Chỉ trong chốc lát, người phụ nữ kia đã rời đi.

Chẳng qua dường như người đó tránh camera giám sát, cả khuôn mặt cũng bị mái tóc dài che lại, còn người hôn mê kia luôn cúi thấp đầu, camera không thể xác định rõ khuôn mặt của cô ta.

Sau hơn ba tiếng thì không có bất kỳ người nào xuất hiện nữa.

Cho đến khoảng mười một giờ thì cửa phòng lại bị mở ra, bóng dáng bên trong có vẻ hoảng hốt chạy ra.

Đáng tiếc, lần này camera cũng chỉ nhìn thấy được gò má của cô ấy mà thôi, nhưng cũng không rõ ràng gì.

Thậm chí người quản lý khách sạn còn điều tra cả camera thang máy, camera trong đại sảnh, nhưng không phải gò má thì cũng chỉ thấy bóng lưng mà thôi, không có lúc nào xuất hiện trực diện trước camera.

Nhìn sắc mặt Vương tử điện hạ càng ngày càng âm trầm, người quản lý toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Trong thời khắc mấu chốt, rốt cuộc trong đầu ông ta cũng nảy ra một cách.

“Vương tử điện hạ, chúng ta có thể đăng đoạn video mà camera giám sát ghi lại được lên mạng, thông qua báo chí thì việc tìm người sẽ dễ dàng hơn.”
Ánh mắt ông ta như phát sáng, càng nói càng hưng phấn: “Chỉ cần người ấy còn sống thì sẽ có người biết thôi, chúng ta ra phần thưởng hậu hĩnh một chút, không tin là không có ai tới để báo tin.”

“Cho người của chúng ta đi tìm nữa, treo giải thưởng một trăm vạn, tìm cho được người phụ nữ đó.” Cung Thiếu Thần lạnh lùng nhìn quản lý khách sạn: “Nếu lần này làm không xong, ông cũng tự biết rồi đó.”

Mèo hoang, lần này... Xem em chạy trốn như thế nào.

Trong lòng anh cảm thấy thoải mái vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Chị em giống nhau

Edit: NguyệtNhi

Doãn Tiểu Mạt đau khổ cả một đêm, hôm sau không thể không cưỡng bách chính mình phấn chấn tinh thần lên.

Hôm nay là thứ hai, cô còn phải quay lại trường đi học.

Cho dù có gặp phải bất hạnh thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục tiến tới. Chỉ là, cô bất giác mà có thêm tật xấu thất thần.

Mỗi ngày tận lực tránh cùng Doãn Thiên Thiên chạm mặt, ép buộc bản thân quên đi sự việc ngày hôm đó.

Thời gian thoáng cái đã qua hơn một tháng.

“Tiểu Mạt, có chuyện gì xảy ra vậy? Thời gian gần đây tớ thấy cậu cứ hay ngồi ngẩn ngơ một mình.” Bạn thân Lam Lam lo lắng hỏi cô.

Doãn Tiểu Mạt cho rằng mình đã quên đi chuyện buổi tối hôm đó, nhưng lúc này trong đầu cô lại không nhin được mà nhớ đến cảnh tượng hôm đó.

Trong phòng đèn tối âm u, ngay cả khuôn mặt người đàn ông đó ra sao cô còn không thấy rõ, ấn tượng duy nhất của cô đó là đôi mắt kia, dù ở trong bóng đêm nhưng vẫn lóe ra ánh sáng chói mắt, còn có giọng nói trầm thấp bình tĩnh của người đàn ông kia.....

Sắc mặt của cô không khỏi trắng bệch, ánh mắt né tránh, cuống quýt lắc đầu nói: “Không. Tớ không có việc gì.”

“Tớ. Hôm nay tớ cảm thấy có chút không khỏe nên về nhà trước, không thèm ngồi nghe cậu nói nữa.” Sợ bị Lam Lam nhìn ra cái gì, Doãn Tiểu Mạt đành phải viện cớ trong người không khỏe mà chạy vội đi.

Vì sao cô vẫn không quên được chuyện đêm đó?

“Ồ, cậu chạy nhanh như vậy làm gì?” Lam Lam trầm trầm bấm trong lòng: “Mình còn định nói với cậu, hôm nay mình thấy người ta treo thưởng ở trên mạng, góc mặt người phụ nữ trong ảnh rất giống cậu. Có điều, sao có thể là cậu được chứ? Tiểu Mạt làm sao có tiền để đi đến khách sạn sáu sao.”

Lam Lam lắc đầu, bỏ đi suy nghĩ không thực tế kia, “May là bình thường tiểu Mạt có thói quen mang theo một cặp mắt kính, nếu không mấy ngày nay chắc chắn sẽ bị người ta quấy rầy chết mất.”

Mà bản thân Doãn Tiểu Mạt lại rất ít khi lên mạng, trừ bỏ mỗi ngày đi học, đa số thời gian rảnh còn lại đều đi làm thêm kiếm tiền, cứ như thể trời xui đất khiến mà bỏ lỡ tin tức tìm người của Cung Thiếu Thần.

Cùng lúc đó, mẹ kế của Doãn Tiểu Mạt là Triệu Duyệt Dung vui vẻ cầm một tờ báo trở về nhà.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên, con bé chết tiết kia mà chạy đi đâu rồi?”

“Mẹ, mẹ ồn ào cái gì thế, còn có đề cho con ngủ không?” Doãn Thiên Thiên đen mặt trả lời, vẻ mặt giống như chưa ngủ đủ giấc từ trong phòng bước ra.

Triệu Duyệt Dung không vui mà liếc con gái một cái, vươn ngón trỏ ra chọc cái trán của con gái mình, chỉ tiếc hận sắt không thành thép mà mắng: “Ngủ ngủ ngủ, mày suốt ngày trừ bỏ ăn chính là ngủ, mày không thể tiến bộ lên một chút hay sao?”

“Mẹ, mẹ làm cái gì vậy, con gái chọc mẹ giận hờn nào?” Doãn Thiên Thiên tùy tiện búi một kiểu tóc, bực bội đi đến bên cạnh sofa đặt mông ngồi xuống, tùy ý cầm lấy một miếng trái cây trên bàn ăn.

“Mày cái đứa con gái bất hiếu, tao dù gì cũng là mẹ mày, chẳng lẽ còn không quản được mày?” Triệu Duyệt Dung tiến lên hai bước, đoạt lấy hoa quả trong tay Doãn Thiên Thiên ném qua một bên, cầm tờ báo đến trước mặt cô ta mà nói: “Từ từ rồi ăn, mày mau nhìn xem, người phụ nữ trong ảnh có phải là mày không?”

“Cái gì vậy?” Doãn Thiên Thiên không chút để ý nhìn lướt qua, ánh mắt lập tức liền trùng lớn.

Vương tử Ninh Quốc treo giải thưởng một trăm vạn chỉ để tìm một người phụ nữ?!

Mà người phụ nữ bị chụp chỉ có một nửa bên mặt kia, thế nhưng rất giống mình?

Doãn Thiên Thiên sợ ngây người, nhưng rất nhanh cô ta liền phát hiện, góc mặt này căn bản không phải là ả, mà là đứa em gái Doãn Tiểu Mạt kia của cô ta.

Chị em bọn họ tuy rằng cùng cha khác mẹ, nhưng bộ dáng lớn lên lại mười phần giống nhau, đặc biệt là góc mặt, quả thực giống như song sinh vậy.

Đừng nói là người không quen biết, hiện tại ngay cả mẹ ruột ả đều nhận lầm hai người.

Hơn nữa, thời gian và địa điểm mà báo chí viết trên đó đều trùng khớp với sự việc xảy ra hôm đó. Chẳng lẽ. người mà vương tử kia muốn tìm lại là Doãn Tiểu Mạt.

Vậy buổi tối hôm đó, người ở trên giường Doãn Tiểu Mạt chính là. Vương tử kia?

Bạn đang đọc truyện *Vương Tử Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Mang thai

Nghĩ đến khả năng này, trong đầu Doãn Thiên Thiên ngay tức khắc xuất hiện ba chữ “Một trăm vạn”, chỉ cần giao Doãn Tiểu Mạt ra thôi, cô ta đã có một trăm vạn trong tay rồi.

Đúng là trời cũng giúp cô ta!

Triệu Duyệt Dung hơi mất kiên nhẫn đẩy con gái cưng: “Con ngây ra làm gì thế, rốt cuộc có phải con không?”

Doãn Thiến Thiến toan mở miệng, nhưng lại bị tiếng cửa đột ngột vang lên cắt đứt, ngay sau đó, Doãn Tiểu Mạt bước vào.

Cô ta phản xạ có điều kiện, nhanh như chớp đã giấu nhem tờ báo trong tay đi.

Doãn Tiểu Mạt không ngờ giờ sẽ chạm mặt mẹ kế và chị ở trong phòng, vì thế mà ngẩn người, sau khi phản ứng kịp, cô cúi đầu rào bước về phía phòng mình.

Trong lòng Triệu Duyệt Dung đang khó chịu, thấy cái điệu bộ khép nép này của Doãn Tiểu Mạt, con tức bùng lên, “Doãn Tiểu Mạt, mắt mày đui rồi à? Nhìn thấy chị và mẹ còn không mở mồm ra chào một tiếng?”

“Ồ, di Triệu có phải mẹ ruột con đâu? Con vẫn nhìn rõ đấy chứ? Tục ngữ có câu: chẳng làm việc trái lương tâm nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, mà con thì chẳng bao giờ làm việc gì ảnh hưởng tới mẹ con cả, thế nên không nhìn thấy mẹ là quá đúng rồi, di nhỉ?” Doãn Tiểu Mạt sâu kín nhìn Triệu Duyệt Dung, nói.

Cô tính tình dịu dàng, bình thường cũng chẳng gây tranh chấp với ai.

Nhưng, mẹ là ranh giới cuối cùng của cô, dù là ai cũng không thể khinh thường bà ấy được.

Năm đó, Triệu Duyệt Dung chỉ là một cô người làm trong nhà, chen chân vào tình cảm của cha mẹ cô thì thôi đi, đã thế còn im lặng sinh Doãn Thiến Thiến, khiến mẹ cô qua đời vì tức giận quá độ, bà ta là cái thá gì mà đòi thay thế mẹ cô?

“Con ả chết tiệt kia!” Triệu Duyệt Dung bị cái nhìn của Doãn Tiểu Mạt làm cho nổi ca da gà vì sợ sệt, không nhịn được muốn đánh cô trút giận.

“Mẹ.” Doãn Thiến Thiến vội vươn tay ngăn cản Triệu Duyệt Dung, nháy nháy mắt liên tục.

Cô ta còn cần sự phối hợp của Doãn Tiểu Mạt đấy, không thể để mẹ đánh Doãn Tiểu Mạt chạy đi được.

“Tiểu Mạt, em về vừa đúng lúc, chị đang có câu hỏi cần em trả lời đây.” Doãn Thiến Thiến cười giả tạo, song giọng điệu vẫn khá gấp gáp, “Chị hỏi em này, một tháng trước, cái đêm mãi rạng sáng em mới về ấy, có ở đâu khác ngoài khách sạn Lăng Vân không? Rốt cuộc tối đó đã có chuyện gì xảy ra?”

Doãn Tiểu Mạt vừa nghĩ đến tình cảnh hôm đó, lập tức phần nộ đến mức cùng cực, cô nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn trừng Doãn Thiến Thiến, đáp: “Chuyện gì xảy ra vào tối đó, chắc chị phải là người rõ nhất chứ nhỉ, sao còn hỏi tôi?”

Cô không ngờ Doãn Thiến Thiến không biết xấu hổ như thế, vậy mà còn dám mở miệng hỏi thẳng cô.

Doãn Tiểu Mạt phần nộ đến hoa mắt, sau đó, đầu óc cô hơi choáng váng, không biết vì sao, đột nhiên ngã khụy.

“A!” Doãn Thiến Thiến và Triệu Duyệt Dung tận mắt thấy Doãn Tiểu Mạt hôn mê, cùng sợ hãi thét.

“Con nhóc này làm sao thế? Không phải chết rồi chứ?” Triệu Duyệt Dung giữ tay Doãn Thiến Thiến, sốt sắng hỏi.

Doãn Thiến Thiến cũng vô cùng sợ hãi, mặt cô ta cắt không còn giọt máu nào, dè dặt, cẩn thận thăm dò hô hấp của Doãn Tiểu Mạt.

“A, vẫn còn thở.” Cô ta thở phào, đẩy Triệu Duyệt Dung: “Mẹ, mẹ còn ngây ra đấy làm gì, mau gọi xe cấp cứu.”

Lát nữa Doãn Tiểu Mạt có đi đời nhà ma thật thì hai mẹ con cô ta xong đời rồi.

“Ừ ừ ừ.” Triệu Duyệt Dung mơ màng đồng ý, rồi nhanh chóng lấy điện thoại gọi 120.

Xe cấp cứu tới rất nhanh, tuy Triệu Duyệt Dung và Doãn Thiến Thiến không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn phải theo xe đến bệnh viện.

Vừa tới bệnh viện, Doãn Tiểu Mạt đã tỉnh lại.

Nhưng bác sĩ vẫn kiên quyết để cô kiểm tra, “Ngất xỉu là triệu chứng không lớn không nhỏ, nhỏ thì chỉ bị thiếu máu thôi, nhưng lớn thì có thể do bệnh tim, bệnh về não,... tương đối nghiêm trọng. Nếu có thể phát hiện bệnh càng sớm thì khả năng chữa khỏi càng cao.”

Doãn Tiểu Mạt nghe bác sĩ nói thì kinh hồn bạt vía, nghĩ tới đạo này đúng là mình cũng thấy khó chịu thì không phản đối nữa.

Nhưng, cô không hề ngờ rằng, kết quả kiểm tra sẽ như thế này...

“Bác sĩ, ông nói gì cơ? Có phải có lỗi gì đó không? Tôi... sao tôi có thể...” Sắc mặt Doãn Tiểu Mạt trắng bệch, trong lúc nhất thời, cô không tài nào chấp nhận được cái tin động trời này.

Bác sĩ hơi không vui, “Kiểm tra mang thai quá đơn giản, sao bệnh viện chúng tôi nhầm được!”

Mang thai rồi ư?

Cô thế mà đã mang thai rồi!

Cô mang trong mình đứa bé của người đàn ông tối đó, thế nhưng, ngay cả tên anh ta là gì cô cũng không biết.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy dường như trời đang sập xuống...

Chưa đợi cô kịp hồi phục tinh thần, Triệu Duyệt Dung đã kêu ầm lên trước: “Con ả chết tiết kia, mày dám có con trước khi cưới à, mày có biết xấu hổ là gì không? Không được, không thể giữ đứa bé này được, xóa sạch ngay cho tao, nhà họ Doãn không thể vì con ả như mày mà mất hết thể diện.”

Tiếng bà ta rất lớn, ngay cả người ngoài phòng bệnh cũng nghe thấy, Doãn Tiểu Mạt cảm thấy tầm mắt của tất cả mọi người dồn vào cô.

Sắc mặt cô càng bợt bợt hơn, ngón tay nắm chặt chăn, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Bác sĩ không nhìn nổi thái độ của Triệu Duyệt Dung, không chịu được, mở miệng nói: “Bạn trai cháu đâu, cháu có định nói chuyện mang thai cho anh chàng đó không?”

Bây giờ, xã hội ngày càng coi mở, lớp trẻ gây ra “tai nạn chết người” trước hôn nhân cũng khá nhiều, theo đó, bác sĩ nhìn mãi cũng thành thói quen.

Hai người trao đổi một chút rồi dự kiến thời gian kết hôn là cả nhà có chuyện mừng rồi.

Doãn Tiểu Mạt bối thế mà cười chua chát, nếu ba đứa bé này là bạn trai cô thì tốt quá.

Triệu Duyệt Dung cười phì một tiếng, “Con ả chết tiết này lấy đâu ra bạn trai, đứa nhỏ này còn chẳng biết là của gã đàn ông lỗ mãng nào ấy chứ. Tôi mặc kệ, đứa bé này phải bị xóa sạch.”

“Mẹ, mẹ nói vậy gì thế.” Doãn Thiên Thiên vội tiến lên một bước, khuyên: “Dù nói thế nào thì đứa bé cũng vô tội mà. Bóp chết một sinh mạng nhỏ còn chưa ra đời thế này, quá tàn nhẫn.”

Về mặt Doãn Tiểu Mạt hoảng hốt, đứng thế, đứa bé không có tội.

Đứa bé này cũng đâu phải là của riêng người đàn ông kia, nó cũng là của cô mà...

Triệu Duyệt Dung ngạc nhiên nhìn con gái cưng của mình, “Con uống nhầm thuốc à?”

“Ờ báo đó.” Doãn Thiên Thiên nháy mắt ra hiệu, nhỏ giọng nói thầm: “Mẹ quên cái thông báo mình vừa xem lúc nãy rồi ư?”

“Ý con là...” Triệu Duyệt Dung trừng lớn mắt.

“Đúng, người trong hình không phải con, mà là Doãn Tiểu Mạt.” Doãn Thiên Thiên ngấm liếc cái bụng của Doãn Tiểu Mạt, cảm thấy nó đang phát ra hào quang rực rỡ của nhân dân tệ.

Trong mắt cô ta ánh lên vẻ gian xảo: “Đứa bé trong bụng Doãn Tiểu Mạt là của người đàn ông đó, vương tử đó mẹ, mẹ nói xem nên giữ hay không đây?”

Cuối cùng, đứa bé trong bụng của Doãn Tiểu Mạt được giữ lại.

Sau chín tháng, theo hai tiếng khóc lanh lảnh của trẻ con trong bệnh viện, hai sinh mạng nhỏ đồng loạt ra đời.

“Hai đứa?” Doãn Thiên Thiên chờ ngoài phòng mổ thấy bác sĩ ôm ra những hai đứa bé, mừng thầm trong lòng, vội hỏi: “Bác sĩ, em gái tôi sao rồi?”

“Mẹ tròn con vuông.” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, cười với cô ta, “Chỉ là thai vị của đứa thứ nhất hơi lệch, bị kẹt, làm thai phụ bị ngất. Không ngờ đứa thứ hai còn có thể bình an ra đời, đúng là kì tích!”

Bên cạnh đó, Triệu Duyệt Dung trầm mặt, thầm mắng: “Con đ* này đúng là mạng lớn, sao không cứ thế chết luôn đi cho rồi?”

Doãn Thiên Thiên thấy tình hình không ổn bèn giữ bà ta lại, rồi xì xào: “Mẹ, mẹ xem, Doãn Tiểu Mạt hận mẹ con mình như thế, nếu cô ta leo lên được cái ghế vợ của vương tử, chúng ta có còn ngày tốt lành không?”

“Nó dám à, trên danh nghĩa mẹ là mẹ nó đấy.” Triệu Duyệt Dung kênh kiệu, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Bà ta cũng chỉ dám tát hoặc khóc lóc om sòm bắt nạt người yếu thôi, sao dám lên mặt với người có quyền trong tay chứ.

“Con có ý này.” Doãn Thiên Thiên đảo mắt, đề nghị vô cùng hấp dẫn: “Vị trí vợ vương tử này, thay vì hỏi cho Doãn Tiểu Mạt thì sao không cho con? Bác sĩ nói Doãn Tiểu Mạt mới sinh được một đứa đã hôn mê, vốn chẳng biết mình sinh được hai đứa, chúng ta ôm một đứa đi, cô ta cũng không phát hiện được. Dáng vẻ con với Doãn Tiểu Mạt lại giống nhau, chỉ cần chỉnh sửa một ít, ai còn nhận ra được, hơn nữa lại thêm một đứa bé, ai nhận ra sơ hở nữa?”

“Ý con là...” Mắt Triệu Duyệt Dung cũng dần bừng sáng lên.

Hai người lập tức hành động, thừa dịp Doãn Tiểu Mạt hôn mê chưa tỉnh, góp hết tiền dành dụm trong nhà ra, rồi lấy một phần ba số đó mua chuộc bác sĩ đỡ đê...

Bạn đang đọc truyện *Vương Tử Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6: Trời xui đất khiến

Editor: Preiya

Sáu năm sau, tại Bandar Seri Begawan thủ đô nước Brunei phồn thịnh và trung tâm thương mại, dòng người qua lại đông đúc.

Một bé trai mặc một thân tây trang nhỏ nhanh chóng đi qua trong dòng người, lách mình trốn vào trong một hẻm nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, một đám đàn ông mặc tây trang đen vội vã đuổi tới từ cùng một phương hướng, bỏ qua con hẻm nhỏ tầm thường này, chạy thật xa.

Bé chẳng qua là lạnh lùng nhìn, làm giống như việc không liên quan đến mình, chậm rãi đi ra khỏi con hẻm nhỏ.

Ở một chỗ rẽ khác, một bé trai khác, đang vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Àm ——

“A!”

“Đau quá!”

Hai bé trai đó ôm đầu, cùng lúc trừng mắt nhìn đối phương, sau đó lại đồng thời khiếp sợ trừng lớn mắt nhìn nhau.

“Bạn —— “

“Bộ dạng của mình và bạn giống nhau.” Một bé trai khác mặc một thân quần áo thể thao trẻ em màu lam nhạt, hăng hái tràn trề nhìn bé trai mặc âu phục, “Mình tên là Doãn Thiên Lạc, mẹ nói tên của mình chính là ngày ngày vui vẻ, bạn tên là gì vậy?”

“Cung Khải Hiên.” Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai mặc tây trang vẫn lạnh lùng như cũ, không có một chút thay đổi nào, chẳng qua là trong mắt sáng hơn ngày thường một chút, phảng phất thoáng qua một chút hâm mộ, “Mẹ bạn thật tốt với bạn.”

“Đương nhiên, meow, mẹ mình là người mẹ tốt nhất trên đời này.” Doãn Thiên Lạc kiêu ngạo ngẩng cao đầu nhỏ.

Đang suy nghĩ làm sao để khoe ra mẹ mình nhiều một chút với bạn tốt mới biết, lại thấy Cung Khải Hiên đột nhiên đổi sắc mặt.

“Không xong, những tên kia lại tìm tới, mình phải đi trước.”

Không đợi Doãn Thiên Lạc kịp phản ứng, bé liền xoay người chạy vào chỗ sâu trong con hẻm nhỏ trước mặt.

Doãn Thiên Lạc đang đứng tại chỗ, mới vừa muốn đuổi theo, liền bị một đám người đàn ông mặc tây trang đen bao vây.

“Tiểu Điện hạ, xin ngài theo chúng tôi trở về đi, một mình ngài chạy ra ngoài như vậy, Vương tử Điện hạ sẽ rất lo lắng.”

Doãn Thiên Lạc vốn là còn có chút sợ hãi, nhưng cảm giác được những người này không có ác ý với mình, liền yên tâm.

Bé hoàn toàn không biết Vương tử Điện hạ cái gì hết, cho nên những người này là đến tìm Cung Khải Hiên sao?

Doãn Thiên Lạc vô tội chớp chớp đôi mắt to, nói: “Các anh đang nói cái gì vậy, tôi hoàn toàn nghe không hiểu. Có phải các anh nhận lầm người rồi không? Người các anh muốn tìm có phải là bộ dáng giống tôi như đực, tiếp đó là mặc một thân tây trang nhỏ?”

Mặt mấy người đàn ông mặc tây trang đen không thay đổi nói: “Tiểu Điện hạ, coi như ngài đổi một bộ quần áo, chúng ta vẫn là nhận ra được ngài.”

“Tôi không có lừa các anh, thật đấy, bé trai đó đi về phía bên kia.” Doãn Thiên Lạc chỉ một ngón tay vào trong hẻm nhỏ hướng ngược lại.

Bé rất có hảo cảm với người có dáng dấp giống mình y như đực Cung Khải Hiên, đơn thuần cho rằng hai người là bạn tốt, đương nhiên sẽ không bán bạn bè.

Mục đích của bé chẳng qua chỉ là dẫn những người này rồi đi.

Đáng tiếc, đám đàn ông mặc tây trang cứ nhận định bé đang nói dối, “Tiểu Điện hạ, ngài đừng náo loạn nữa. Lúc này quân gia gọi điện thoại tới nói, Vương tử Điện hạ đang trên đường về nhà, nếu ngài không quay về, sẽ trễ giờ ăn tối.”

“Tôi cũng đã nói, các anh nhận lầm người. Các anh tránh ra, tôi muốn đi tìm mẹ.” Doãn Thiên Lạc nhìn chăm chăm vào đám đàn ông mặc tây trang không hề cử động này, khuôn mặt nhỏ nhắn phiền não nhăn lại.

“Nếu tiểu Điện hạ không phối hợp, vậy chỉ đành phải đắc tội.” Người đàn ông mặc tây trang dẫn đầu nói xong, liền cúi người dùng tay bế Doãn Thiên Lạc lên.

Mặc dù Doãn Thiên Lạc thông minh, nhưng dù sao chỉ là đứa trẻ, lúc này cũng không nhận được có chút hoảng sợ.

“Anh làm gì đó, mau buông tôi ra! Cứu mạng, có người bắt cóc trẻ em!”

Người đi đường đi ngang qua bị tiếng la của bé thu hút tới đây, vốn là còn có chút muốn thấy việc nghĩa hăng hái lắm, vừa nhìn thấy huy chương vệ đội Hoàng thất trên đám đàn ông mặc tây trang đen, liền tự động tránh đi.

Buồn cười, sao vệ đội Hoàng thất lại có thể làm ra loại chuyện bắt cóc như vậy chứ.

Nhất định là trẻ con giật dỗi thôi.

Doãn Thiên Lạc liền bị cưỡng chế mang lên xe như thế, chạy trên con đường phía trước đi về phía hoàng cung.

Bên kia, Cung Khải Hiền đi qua hẻm nhỏ lập tức được ôm vào trong lồng ngực thơm tho mềm mại.

“Doãn Thiên Lạc, con chạy tới chỗ nào vậy, hù chết mẹ, biết không?” Doãn Tiểu Mạt ôm con trai mát mà được lại, thiếu chút nữa nhịn không được khóc thành tiếng.

Ba ngày trước, cô mới dẫn theo con trai bước lên đất nước Ninh.

Hôm nay vốn là dự định thừa dịp trước khi mình vào học dẫn con trai đi mua mấy bộ quần áo, lại không nghĩ rằng thế nhưng lại lạc mất con trai ở trên đường.

Lúc phát hiện ra không thấy con trai đâu nữa, cô thiếu chút nữa đã sụp đổ.

Cũng may, rốt cuộc cũng tìm được con trai.

“Mẹ... mẹ?” Cung Khải Hiền có chút do dự gọi một tiếng.

Hóa ra đây chính là mẹ của Doãn Thiên Lạc, thật sự rất dịu dàng, nếu như mình cũng có một người mẹ dịu dàng như thế thì thật là tốt.

“Aiz...” Doãn Tiểu Mạt cũng không phát hiện ra thử dò xét trong giọng nói của “con trai”, nghe thấy con trai gọi, lập tức giương lên một nụ cười sáng lạn, hung hăng hôn “Bẹp bẹp” hai cái ở trên mặt Cung Khải Hiền.

Lớn đến chừng này rồi, lần đầu tiên được người lớn hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Khải Hiền trong nháy mắt đỏ lên, rất ngây ngốc.

“Chao ôi, bảo bối, sao mặt của con hồng vậy, không phải là bị cảm chứ?” Doãn Tiểu Mạt lo lắng dùng cái trán của mình dán vào cái trán của Cung Khải Hiền, “Cũng không phải là rất nóng, chẳng qua, vẫn là về nhà đo nhiệt độ cơ thể trước có vẻ tốt hơn.”

Cô vừa nói, vừa mạnh mẽ cương quyết ôm lấy Cung Khải Hiền vẫy một chiếc xe taxi ngồi vào.

Lúc này mới phát giác biểu tình của Cung Khải Hiền vẫn ngây ngốc, không nhận được có chút lo lắng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Bảo bối, vừa rồi không phải là bị dọa đó chứ? Đừng sợ đừng sợ, hiện tại mẹ đã tìm được con, sẽ không làm mất con nữa đâu.”

Cung Khải Hiền bị nhéo nhéo mặt mới lấy lại tinh thần, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đi vượt qua trước mặt, đuôi mắt bé còn nhìn thấy Doãn Thiên Lạc cũng đang ngồi ở bên trong.

Xem ra, hộ vệ của ba ba nhận lầm Lạc Lạc thành bé.

Nếu như Lạc Lạc bị mang về hoàng cung mà nói, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm, bé cũng yên lòng.

Cung Khải Hiền đưa tay ra ôm lấy Doãn Tiểu Mạt, đầu tựa vào trong ngực của cô, buồn buồn nói: “Mẹ ôm ôm, con sẽ không sợ.”

“Ha ha ha.” Doãn Tiểu Mạt cười cười đưa tay ôm lấy “con trai”, chế nhạo nói: “Lạc Lạc đây là đang làm nũng với mẹ sao?”

Vùi ở trong ngực Doãn Tiểu Mạt, Cung Khải Hiền lại lặng lẽ đỏ mặt.

Trước ba tuổi, bé cũng từng muốn làm nũng với ba ba ma ma của mình, nhưng kể từ khi nhận ra lúc không có mặt người khác, mẹ luôn dùng ánh mắt

chán ghét nhìn bé, ba ba vẫn luôn lạnh lùng như băng, bé liền không bao giờ làm như vậy nữa.

Nhưng, mẹ Lạc Lạc dịu dàng như vậy, ôm trong ngực vừa thơm vừa mềm, hoàn toàn giống như mẹ trong tưởng tượng của bé, bé không nhận được liền...

Nếu như... đây là mẹ bé thì tốt.

Đáng tiếc, mẹ không phải của bé, tình yêu thương của mẹ cũng là dành cho Lạc Lạc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Khải Hiên lại âm thầm đi, nắm chặt quả đấm nhỏ.

Bé... bé không tham lam, chỉ một đêm——

Bé liền chiếm dụng mẹ Lạc Lạc chỉ một đêm thôi, ngày mai sẽ trả lại cho Lạc Lạc.

Cung Khải Hiên quyến luyến cọ cọ ở trong ngực Doãn Tiểu Mạt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7: Ba ba lạnh lùng và mẹ dịu dàng

Editor: White Silk-Hazye

Trong Nỗ Lạc Y Mạn Cung, Doãn Thiên Nhạc nhìn cảnh tượng trắng lệt trước mặt, hoàng cung chiếm diện tích thập phần to lớn, ngạc nhiên mà trừng lớn mắt.

Nguyên lai, ba ba của Hiên Hiên thật sự là vương tử a.

Vừa rồi, Cung Khải Hiên nhìn thấy bé, kỳ thật thì bé cũng nhìn thấy được Cung Khải Hiên.

Nhìn đến mẹ ôm Cung Khải Hiên, thông minh như bé lập tức hiểu được, mẹ khẳng định là nhận nhầm Hiên Hiên thành bé rồi.

Như vậy mẹ sẽ không bởi vì bé bị mang đi, tìm không thấy bé mà sốt ruột, Doãn Thiên Nhạc cũng tạm thời yên tâm.

“Tiểu điện hạ, ngài đã trở lại, vương tử điện hạ đang ở phòng khách chờ ngài.” Một thân tây trang, thân sĩ mà ưu nhã Đại tổng quản của Hoàng cung cười hiền lành giống như ông bác nhà bên nói.

Hào cảm của Doãn Thiên Nhạc lập tức đối với Đại tổng quản tăng gấp bội, không chút keo kiệt tặng ông một nụ cười tươi: “Cảm ơn ông.”

“Tiểu điện hạ cười mình?” Đại tổng quản ngơ ngác đứng ở tại chỗ, cảm giác choáng váng đầu.

Tiểu điện hạ cười rộ lên thật sự rất đáng yêu nha, tiểu điện hạ như vậy mới phù hợp với dáng vẻ mà trẻ con nên có.

Lúc này Doãn Thiên Nhạc đã đi vòng qua Đại tổng quản đang còn tràn đầy cảm thán mà chạy vào phòng khách.

Thấy người đàn ông đang ngồi ở trên sô pha, hai mắt của Doãn Thiên Nhạc lập tức sáng lên.

Người đàn ông này có thân hình cao lớn, dung mạo tuần tú, khí thế càng là không có bất cứ thứ gì sánh bằng, hoàn toàn giống y như ba ba trong tưởng tượng của bé.

“Ba ba.” Doãn Thiên Nhạc vui vẻ gọi một tiếng, lập tức nhào vào trong ngực của người đàn ông này.

Cung Thiệu Thần hoàn toàn không kịp phòng bị, vừa vặn bị Doãn Thiên Nhạc bổ nhào vào.

Cảm nhận được thân thể nhỏ nhắn mềm như bông gồm trong lòng ngực, cả người không nhận được cứng đờ.

Thật lâu, mới cứng ngắc duỗi tay kéo Doãn Thiên Nhạc ra, lạnh mặt nói: “Cung Khải Hiên, lễ nghi của con đâu rồi?”

Doãn Thiên Nhạc chu miệng, có chút bất mãn nói: “Trẻ con và ba ba không đều ở chung như thế này sao?”

Ba ba của Hiên Hiên thật hung dữ, hèn chi Hiên Hiên lại hâm mộ bé có một người mẹ dịu dàng.

Biểu tình trên mặt của Cung Thiếu Thần hơi dừng một chút, nhưng vẫn nhú mồm nói: “Xem ra cha cần tìm gia sư của con nói chuyện một chút.”

“Ba ba hư, con không thèm nói chuyện với người nữa.” Doãn Thiên Nhạc úy khuất mếu máo, xoay người chạy nhanh.

Chỉ là, xoay người lại, biểu tình úy khuất trên mặt bé nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó chính là chột dạ.

Không xong rồi, hình như bé đã gây họa rồi a.

Chờ Hiên Hiên trở về, có thể bị gia sư gì đó giáo huấn hay không?

“Tiểu điện hạ, ngài muốn đi đâu? Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.” Đại tổng quản nhìn thấy Doãn Thiên đang chạy ra bên ngoài, vội vàng kêu bé.

Doãn Thiên Nhạc mắt to vừa chuyển, lập tức nghĩ ra cách.

Bé là trẻ con, bé có quyền tùy hứng nha: “Tôi không ăn cơm chiều, tôi muốn về phòng. Tôi mời chân, tỷ tỷ chị ôm ta đi về đi.”

Sực nhớ tới bé cũng không biết phòng của Hiên Hiên ở đâu, thiếu chút nữa bị lộ rồi.

Đại tổng quản nhìn thoáng qua Doãn Thiên Nhạc đang bẹp miệng, lại nhìn thoáng qua cả người tản ra khí lạnh Cung Thiếu Thần, nhẹ nhàng gạt đầu đối với hầu gái đang bị Doãn Thiên Nhạc túm chặt góc áo.

Nhìn đến hầu gái ôm Doãn Thiên Nhạc lên lầu, mới mở miệng nói với Cung Thiếu Thần: “Vương tử điện hạ, ngài hình như có hơi nghiêm khắc đối với tiểu điện hạ đó. Dù sao tiểu điện hạ cũng chỉ mới sáu tuổi, bé chỉ là muốn gần gũi với người làm cha là ngài mà thôi.”

“Nó là thành viên của hoàng thất.” Thành viên của hoàng thất, không có quyền tùy hứng, Cung Thiếu Thần nỗ lực xem nhẹ cảm giác kỳ lạ trong lòng kia, tự an ủi chính mình.

Doãn Thiên Nhạc bị ôm về phòng, nhìn đến điện thoại trong phòng, ánh mắt lập tức sáng ngời, vội vã đuổi hầu gái ra ngoài, cầm lấy điện thoại bấm số của mẹ mình.

Bên kia, Doãn Tiểu Mạt đang mang theo Cung Khải Hiên trở về nhà, mới phát hiện quần áo mặc trên người của “con trai” hình như không phải là bộ mặc lúc ra khỏi nhà.

Không khỏi kỳ quái nói: “Bảo bối, quần áo của con sao lại thành như vậy?”

Cung Khải Hiên hoảng một chút, rất nhanh đã bình tĩnh lại, bình tĩnh nói: “Lúc con với mẹ bị lạc con đã quen được một người bạn tốt, nên đã đổi quần áo cho nhau.”

Doãn Tiểu Mạt nghe bé nói như vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, tình bạn của trẻ con có đôi khi chính là kỳ diệu như vậy.

Cô ngược lại bởi vì nghe được con trai của mình có thể kết bạn mà vô cùng cao hứng.

“Bảo bối có thể mời bạn mới của con tới nhà chơi nha.”

Cô vốn đang lo lắng con trai rời đi hoàn cảnh quen thuộc không thích ứng, không nghĩ tới con trai giống như còn thích ứng nhanh hơn cô, lại có thể nhanh như vậy đã quen được bạn mới rồi.

“Được a.” Cung Khải Hiên không hề nghĩ ngợi lập tức gật đầu đồng ý.

Bạn mới của Nhạc Nhạc chính là bé nha, như vậy, sau này bé có thể thường xuyên tới nhà Nhạc Nhạc chơi rồi.

Bé và Nhạc Nhạc lớn lên giống nhau, mẹ cũng sẽ thích bé phải không?

“Vây, mẹ đi nấu cơm trước, con ở phòng khách xem TV một lát đi, rất nhanh thì có thể ăn cơm.” Doãn Tiểu Mạt xoa đầu nhỏ của Cung Khải Hiên, xoay người đi vào phòng bếp.

Không bao lâu, di động cô đặt ở trên bàn trà liên vang lên.

Cung Khải Hiên đi đến trước di động nhìn thoáng qua số ở trên thì vội vàng bắt máy, lại chột dạ nhìn thoáng qua phòng bếp.

Thấy Doãn Tiểu Mạt hình như không có nghe được tiếng điện thoại vang lên, mới thở phào một cái, ôm di động cẩn thận trốn vào phòng.

Lạnh lùng chào hỏi Doãn Thiên Nhạc ở bên kia điện thoại: “Này, chào cậu, mình là Cung Khải Hiên.”

“Sao lại là cậu bắt máy, mẹ tớ đâu?” Doãn Thiên Nhạc có chút không vui hỏi.

“Mẹ đang nấu cơm” Khóe miệng của Cung Khải Hiên cong lên.

Bé chưa từng ăn qua com mẹ tự tay nấu đâu, chắc sẽ rất ngon đây.

Doãn Thiên Nhạc lại lập tức tặc mao tức giận: “Đó là mẹ tớ, không phải mẹ cậu.”

Không biết như thế nào, bé đột nhiên có loại cảm giác nguy cơ là mẹ sắp bị người khác cướp đi.

Không được, mẹ là của một mình bé, tuyệt đối không thể nhường cho người khác.

Cung Khải Hiên nhăn mày nhỏ, không chút do dự nói: “Ba ba của mình mình cũng có thể chia cho cậu. Ba ba của mình còn là Vương tử đó, rất lợi hại nha.” (Dù đồ con nít kia ối giời ời)

Nghĩ tới nghĩ lui, ba ba giống như cũng chỉ có duy nhất một cái ưu điểm là thân phận này a.

Về phần mẹ, vẫn là bị bé trực tiếp đã bỏ qua.

“Tớ mới không thèm” Doãn Thiên Nhạc ngoài miệng ghét bỏ nói: “Ba ba của cậu vừa thấy mặt tớ liền hung dữ mắng tớ, một chút cũng không dịu dàng.”

Trên mặt lại nhin không được có chút khác thường.

Mặc dù bé thông minh, trưởng thành sớm, nhưng cũng chỉ là đứa bé sáu tuổi mà thôi, nhìn thấy mấy bạn khác đều có cha mẹ, cũng sẽ không nhin được mà muốn có một ba ba.

Tuy rằng Cung Thiếu Thần không dịu dàng dễ gần, nhưng những mặt khác xác thật đều thỏa mãn người ba ba trong tưởng tượng của bé.

Lúc này, bụng bé lại nhin không được vang lên tiếng 'ục ục'.

Doãn Thiên Nhạc ôm bụng meo meo, bé đói bụng a hu hu.

Nghĩ đến chính mình ở chỗ này đói bụng, Hiên Hiên lại có thể lập tức ăn đồ ăn ngon mà mẹ làm, trong lòng bé không nhin được chua lèm: “Mẹ vậy mà nấu com cho cậu ăn, chẳng lẽ mẹ không có nhận ra cậu không phải tớ sao?”

Mẹ sao có thể không nhận ra bé chứ, Doãn Thiên Nhạc nghĩ, cảm giác trái tim bị tổn thương.

Cung Khải Hiên lại không cảm thấy kỳ quái: “Mình và cậu lớn lên rất giống không phải sao? Cậu ở nhà của mình không phải là cũng không bị ai nhận ra sao?”

Doãn Thiên Nhạc bĩu môi, nghĩ thầm, hai người bọn họ phải nói là giống nhau như đúc mới đúng, giống như song bào thai vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tử Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8: Có thể nên kết hôn

Editor: Sam Sam -

“Cậu nói, có phải chúng ta sinh đôi hay không, nếu không sao giống nhau như thế chứ?” Doãn Thiên Nhạc nảy ra một ý nghĩ.

“Không thể nào, tớ có mẹ mà.” Cung Khải Hiên cau mày.

“Mẹ đó tốt với cậu sao? Hôm nay cậu bỏ nhà đi? Nếu như mẹ tớ thì nhất định sẽ sớm lo lắng rồi, thế mà mẹ cậu vẫn không xuất hiện, thoạt nhìn cũng thấy không quan tâm cậu chút nào cả.”

Doãn Thiên Nhạc liệt kê những căn cứ mà mình quan sát được, Cung Khải Hiên không khỏi trầm mặc.

Bé luôn cho rằng mẹ không thích mình.

Doãn Thiên Nhạc khẳng định: “Người mẹ nào mà không thích con mình chứ? Trừ phi đứa bé đó không phải ruột thịt.”

“Không thể nào, ba tớ là Vương tử...” Cung Khải Hiên cãi lại: “Nhất định mẹ cũng rất yêu tớ.”

Doãn Thiên Nhạc không thèm để ý: “Vương tử lại có dáng vẻ như thế à, Vương tử sẽ không bị gạt sao? Ba ba cậu chỉ biết đi thăm dò cậu có phải con ông ấy hay không, nhưng không điều tra người phụ nữ kia có phải mẹ cậu hay không.”

“Nhưng mà, ba ba với mẹ sinh tớ ra, sao tớ không biết mẹ được chứ?” Cung Khải Hiên không phục hỏi lại, thật ra trong lòng đã có chút dao động. Thật ra thì bé vẫn biết, ba ba với mẹ mình rất kỳ lạ.

Bởi vì bọn họ cũng không kết hôn, chẳng qua chỉ đính hôn mà thôi, hơn nữa bọn họ lại không ở chung một chỗ.

Doãn Thiên Nhạc vẫn nghe thấy lời của người bên kia, bé nhún vai nhỏ, bĩu môi nói: “Sao tớ biết chứ, muốn biết thì đi hỏi ba ba cậu đi!”

Cung Khải Hiên không muốn nói tiếp đề tài này nên vội nói: “Mẹ gọi tớ rồi, tớ xuống ăn cơm đã, bái bai.”

Nói xong thẳng tay cúp máy, còn thuận tay tắt luôn nguồn điện thoại.

Doãn Thiên Nhạc nghe âm thanh “tút tut” truyền tới từ điện thoại, thật lâu sau mới phản ứng được, lập tức nhảy dựng lên.

“A a a, cái tên xảo quyệt kia, dám tắt điện thoại! Mình muốn gọi điện báo mẹ tới đón mình về mà. A, Doãn Thiên Nhạc, mày ngốc đến chết rồi!”

Không được, nhất định ngày mai bé phải tìm cơ hội chạy đi, phải đổi lại thân phận.

Bé không muốn ba ba, bé chỉ cần mẹ là được rồi.

“Là ai chọc giận tiểu Điện hạ? Nói hạ thần biết, hạ thần há giận giúp người.” Đại tổng quản bưng một khay thức ăn híp mắt đi vào.

Doãn Thiên Nhạc le lưỡi rồi nói: “Không có, cháu chỉ đùa với bạn thôi.”

“Đúng rồi, Tổng quản à, mẹ của cháu đâu?” Bé cau mày, không thích người khác làm mẹ mình đâu.

Hơn nữa người phụ nữ hư hỏng đó còn ngược đãi tiểu Hiên Hiên.

Bé bức tức tiểu Hiên Hiên là một chuyện, nhưng với người ngoài, nhất định bé sẽ đứng về phía tiểu Hiên Hiên.

“Sáng sớm Doãn tiểu thư đã ra ngoài, bây giờ còn chưa về.” Sắc mặt đại tổng quản có chút khó coi, dường như cũng không muốn nhắc tới người này, “Tiểu Điện hạ có đói bụng không, nhanh ăn cơm đi. Hạ thần cố ý bảo phòng bếp làm cho người đó, toàn là món người thích ăn.”

Doãn Thiên Nhạc gật đầu một cái, không có ý định tiếp tục theo hỏi, cúi đầu làm bộ như ăn cơm, thế nhưng tâm tư cũng nhanh chóng chuyển đi chỗ khác.

Thoạt nhìn, hình như Tổng quản rất không thích mẹ của Hiên Hiên đâu.

Còn nữa, mẹ của Hiên Hiên cũng họ Doãn sao, thật trùng hợp.

Ở bên kia, Cung Khải Hiên cùng Doãn Tiểu Mạt ăn một bữa tối vô cùng ấm áp.

Cung Khải Hiên ăn no đến mức bụng nhỏ cũng tròn căng.

Quả nhiên thức ăn mẹ làm có vị ngon nhất thế giới.

“Tối nay con muốn ngủ với mẹ.” Gương mặt Cung Khải Hiên đỏ ửng, vô cùng xấu hổ, ánh mắt nhìn Doãn Tiểu Mạt cũng sáng lấp lánh, tràn đầy mong chờ.

Cho tới bây giờ bé chưa từng ngủ với mẹ, cảm giác được mẹ ôm là như thế nào?

“Được, mẹ ôm con ngủ.” Doãn Tiểu Mạt cảm thấy nhất định hôm nay con trai bị kinh sợ nên muốn dựa vào mình cũng là điều bình thường, đồng ý không chút do dự.

Cung Khải Hiên vui trong ngực mềm mại của mẹ, không nhận được nhớ tới lời của Doãn Thiên Nhạc, lần qua lần lại cũng không ngủ được.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy con trai trong lòng vẫn còn cử động nên hỏi: “Cục cưng à, có chuyện gì sao?”

“Mẹ à, bạn nhỏ khác đều có ba, tại sao con lại không có?”

“Sao bỗng dưng cục cưng của mẹ lại hỏi chuyện này?” Doãn Tiểu Mạt cười hơi mất tự nhiên, “Con cũng có ba ba, chẳng qua mẹ với ba con chia tay, cho nên ba mẹ không ở cùng một chỗ.”

“Bây giờ ba ba đang ở đâu?” Cung Khải Hiên chớp đôi mắt to, không ngừng hỏi thêm.

Doãn Tiểu Mạt hơi cứng họng, làm sao cô biết người đàn ông kia đang ở đâu chứ.

Giữa bọn họ cũng chỉ dây dưa vào đêm đó thôi, thậm chí đáng về hai bên ra sao cũng chả biết.

Nhìn gương mặt mong chờ của con trai, trong lòng Doãn Tiểu Mạt không ngừng rối loạn.

Vốn là cô đã nghĩ kỹ, cả đời này sẽ không kết hôn, ở vậy chăm sóc cho con trai mà thôi.

Nhưng mà... Cô có nên cho con trai một mái nhà trọn vẹn không?

“Cục cưng muốn ba ba sao?” Doãn Tiểu Mạt sờ đầu nhỏ của Cung Khải Hiên.

Cung Khải Hiên thành thực gật đầu.

“Được rồi, mẹ bảo đảm với con, cục cưng sẽ có ba ba nhanh thôi.” Cùng lắm thì tìm một người nguyện ý chăm sóc tốt cho cục cưng của cô, lúc ấy cô sẽ lấy người đó.

Mẹ nói muốn đi tìm ba ba của Nhạc Nhạc, vậy có phải bé sẽ biết rốt cuộc ba mình có phải là ba của Nhạc Nhạc hay không đúng chứ?

Nếu như mẹ thật sự là mẹ của mình thì tốt quá.

Cung Khải Hiên vui vào trong ngực Tiểu Mạt, sau đó chìm vào giấc ngủ say, ngay cả trong mơ cũng thấy vo cùng yên tĩnh.

“Mẹ...”

“Cục cưng, mẹ để bữa sáng ở trong lò vi sóng, muốn ăn cứ lấy ra ăn nhé. Mẹ đi tới trường đây, sẽ trở về nhanh thôi, cục cưng ở nhà một mình phải ngoan đó.” Doãn Tiểu Mạt ôm gương mặt nhỏ nhắn của Cung Khải Hiên hôn một cái rồi nhanh chóng chạy ra cửa.

Trời ạ, lại bị muộn nữa rồi!

Cô đã sớm liên lạc với thầy giáo của trường mới, hôm nay phải tới báo cáo, không nghĩ tới đồng hồ báo thức lại hỏng, thiếu chút nữa dậy trễ.

Cố gắng chạy thật nhanh nhưng cuối cùng vẫn chỉ biết trơ mắt nhìn xe buýt rời đi trước mắt.

Doãn Tiểu Mạt không còn cách nào, chỉ còn cách ngồi taxi thôi.

Lúc này chính là giờ cao điểm, xe đi bị kẹt trên đường rất đông.

Mặc dù Cung Thiếu Thần là Vương tử nhưng vẫn không tránh được việc bị kẹt theo dòng xe.

Nhưng mà, với anh mà nói cũng không ảnh hưởng gì nhiều, anh luôn mang laptop bên người, bởi vậy dù ở đâu cũng có thể xử lý được công việc.

Hàn Tử Minh ở bên cạnh anh lại không thể ngồi yên.

“Này, Thiếu Thần, mau nhìn bên này đi, là một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp đó.” Hàn Tử Minh nhìn ngoài xe, ra vẻ là một công tử ăn chơi, nhận xét: “Thân hình gầy nhưng không khô khan, đường cong đầy đủ, có lồi có lõm, nếu ôm thì nhất định **.”

“Khuôn mặt nhỏ nhắn như vậy, dám chắc là tự nhiên, không đụng tới dao kéo một chút nào. Da lại vừa trắng vừa mềm, tớ muốn sờ vào cho biết cảm giác quá.”

Hàn Tử Minh không ngừng lăm lăm, thế nhưng Cung Thiếu Thần cũng không thèm liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tử Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9: Nhìn thoáng qua

Edit: Preiya

Doãn Tiểu Mạt đứng ở bên đường chờ xe cũng không biết, mình đã trở thành một phong cảnh trong mắt người khác.

Cô thấy một chiếc xe taxi từ phía xa xa đến gần, đang muốn tiến lên vẫy tay, nhưng không nghĩ tới, một người đàn ông đột nhiên chạy tới, một tay kéo túi xách trong tay cô.

Ấn cướp!

Trong đầu Doãn Tiểu Mạt mới vừa thoáng hiện ra hai chữ này, thân thể đã hành động trước, nhấc chân đá mạnh vào bên hông tên cướp.

Tên cướp túi hien nhiên là người phạm tội nhiều lần, sau khi cướp được túi liền không hề dừng lại, xoay người bỏ chạy.

Lại không nghĩ rằng Doãn Tiểu Mạt phản ứng nhanh như thế, hơn nữa còn dũng mãnh như thế, lập tức liền bị đập nằm úp sấp trên đất.

Doãn Tiểu Mạt đuối lên trước hai bước, một tay đoạt lại túi của mình, cuối cùng lại đá thêm một cước trên người tên trộm kia, tên trộm vừa định bò dậy lại bị đập trở về.

Khẽ nhíu mày đắc ý nói: “Mày mắt mù à, lại dám cướp giật đồ trên người bà cô mày, cũng không nhìn một chút bà cô này là ai.”

Năm năm trước, sau khi sinh con trai, cô liền bắt đầu học Taekwondo, nhiều năm như thế cũng không phải là uổng công luyện tập.

Hàn Tử Minh tựa vào trên cửa sổ xe, thấy thế liền tròn mắt há hốc mồm.

“Tôi dựa vào, không nghĩ tới lại là đóa hoa hồng có gai, đầu năm nay phụ nữ đều dũng mãnh như thế sao?”

Anh vốn là muốn anh hùng cứu mỹ nhân đó.

Cung Thiếu Thần trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh Doãn Tiểu Mạt đá một cước giành lại túi từ tên trộm.

Nhìn vẻ mặt đắc ý, dáng vẻ thần thái sáng lạn của cô, trái tim yên tĩnh trước giờ không dao động chẳng biết tại sao lại đột nhiên đập mạnh một cái.

Đúng lúc này, đoạn đường tắc nghẽn rốt cuộc thông suốt, tài xế vội vàng khởi động xe.

Doãn Tiểu Mạt rất nhanh liền bị quăng ở phía xa sau xe.

Trong lòng Cung Thiếu Thần không khỏi có chút không thoải mái, không nhận được khẽ nhíu mày.

Quay đầu lại liền đối diện với khuôn mặt tươi cười của Hàn Tử Minh, “Không nhìn ra nha, thì ra là khẩu vị của cậu lại nặng như thế, thế nhưng thích loại bạo lực.”

Cung Thiếu Thần chỉ là thần nhiên nhìn anh ta một cái, liền cúi đầu, tiếp tục xử lý văn kiện.

“Cậu, người này thật đúng là...” Hàn Tử Minh bĩu môi, đột nhiên nghiêm túc nói: “Tớ nói, cậu thật sự dự định vẫn để cho người phụ nữ kia chiếm vị trí vị hôn thê của cậu?”

“Cô ta là mẹ của Tiểu Hiên.” Cung Thiếu Thần mím chặt đôi môi mỏng, rũ mắt xuống, trong hai mắt xẹt qua một tia u ám.

Con trai của anh không thể có một xuất thân không quang minh được.

Hàn Tử Minh khẽ nhíu mày, thật sự có chút bất đắc dĩ với người bạn tốt ngoan cố này.

Chẳng qua rất nhanh lại khôi phục biểu tình nhiều chuyện, “Thật ra thì tớ vẫn luôn rất tò mò, lúc trước cậu và người phụ nữ kia tới cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trước đó cái tên này vẫn luôn có tiếng là lạnh lùng, trước 23 tuổi cũng không để cho bất kỳ người phụ nữ nào tiếp cận.

Không nghĩ tới, đi Trung Quốc một chuyến trở lại, mấy tháng sau liền có một người phụ nữ ôm theo con trai tìm tới cửa.

Lúc ấy, anh cả kinh đến sắp rớt cảm xuống đất.

Nhắc tới có phải cái tên này vừa thấy người phụ nữ kia thì đã yêu sao?

Nhưng cái tên này trừ cho người phụ nữ kia một danh phận vị hôn thê ra, liền cũng không bày tỏ cái gì nữa.

Hơn nữa, mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, anh cũng dám khẳng định, trong năm năm này, cái tên này tuyệt đối không chạm qua người phụ nữ kia nửa ngón tay.

Lúc nói đến người phụ nữ kia, ánh mắt cũng là bình thản không gợn sóng, thậm chí có chút chán ghét.

Nhìn thế nào cũng không giống là yêu thích.

Anh rất tò mò, như vậy hai người này tới cùng là làm sao làm ra sinh mệnh chứ?

“Cậu rất rảnh rỗi?” Cung Thiếu Thần quay đầu sang, lạnh lùng nhìn về phía Hàn Tử Minh, “Vừa lúc bên Châu Phi có một dự án khai phá, liền giao cho cậu phụ trách.”

Hàn Tử Minh lập tức cực kỳ hoảng sợ, liên tục lắc đầu không ngừng, nói: “Không không không, tớ rất bận, thật sự, chuyện quan trọng như thế vẫn là giao cho người khác đi.”

Nói giống sao, anh mới không muốn đi cái loại địa phương không ít cúrt chim* ở Châu Phi đâu.

*không ít cúrt chim: ý của anh Minh là người da đen đó ^^!!!

Anh không có một chút hứng thú nào với người đẹp da đen.

Cuộc sống không có người đẹp, anh nửa ngày cũng không nhận được.

“Vậy thì cảm miệng.”

“Ok, tớ không nói, được chưa?” Hàn Tử Minh làm một động tác kéo khóa, trong lòng lại âm thầm oán thầm: “Cái tên này nhất định là thẹn quá thành giận rồi. Sẽ không phải là lúc trước bị người phụ nữ kia cưỡng bức đó chứ? A ha ha ha!”

Một khúc nhạc đệm nhỏ* này, Doãn Tiểu Mạt không biết chút nào, sau khi cô lại đập tên trộm kia hai cước, tuần cảnh** liền đứng lúc chạy tới.

*khúc nhạc đệm nhỏ: ở đây ý chỉ chị Mạt không biết gì về sự xuất hiện của 2 anh.

**tuần cảnh: cảnh sát tuần tra

Xung quanh có nhiều người làm chứng như vậy, Doãn Tiểu Mạt cũng không cần đi tới cục cảnh sát cho lời khai, tuần cảnh chỉ là hỏi thăm qua loa đôi câu, liền dẫn tên cướp túi xách đi.

Doãn Tiểu Mạt đang định tiếp tục chờ xe, liền nghe được có người ở phía sau gọi tên của mình.

Xoay người lại, vừa nhìn thấy, không khỏi vô cùng vui mừng, “Cố tiên sinh, sao ngài lại ở chỗ này?”

Tha hương ở nước ngoài, gặp được người quen dù sao cũng là một chuyện làm cho người ta vui mừng, Cố Sâm là học trưởng thời đại học của Doãn Tiểu Mạt ở trong nước, trước đó hai người từng có tiếp xúc mấy lần, không nghĩ tới thế nhưng có thể gặp lại ở nước Ninh.

Cố Sâm khẽ mỉm cười, nói: “Anh tới đây công tác, vốn là muốn chờ đến buổi tối mới gọi điện thoại hẹn em ra ngoài tụ họp, không nghĩ tới vậy mà chạm mặt ở trên đường.”

“Đúng vậy, thật là đúng lúc.” Doãn Tiểu Mạt cũng cười theo.

Lúc này, vừa lúc có một chiếc xe taxi chạy tới đây, Doãn Tiểu Mạt vội vàng giơ tay lên dùng sức vẫy vẫy, nhưng không nghĩ tới trên ngã ba cách đó không xa lại có một người đi ra, làm động tác của cô dừng lại.

“Em đây là chuẩn bị đi tới đâu, anh đi xe tới, không bằng anh đưa em đi?” Cố Sâm mở miệng nói.

Doãn Tiểu Mạt vội vàng xua xua tay: “Này... sao có thể không biết ngược chứ.”

“Có gì mà phải ngược ngược?” Cố Sâm khẽ cười nói: “Đúng lúc anh cũng muốn nhờ em giúp một chuyện, chẳng lẽ em sẽ từ chối anh sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Doãn Tiểu Mạt vội vàng lắc đầu nói: “Có việc gì cần em giúp, Cố tiên sinh cứ nói, có thể giúp được em nhất định giúp, trước kia Cố tiên sinh cũng đã giúp em rất nhiều việc rồi.”

“Không bằng chúng ta lên xe trước rồi nói sau?” Hiện giờ Cố Sâm cười đến mức quá dịu dàng, Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không thể từ chối, mơ mơ hồ hồ liền theo anh lên xe.

“Đi đâu?”

“Đại học nước Ninh.” Doãn Tiểu Mạt vô ý thức trả lời, Cố Sâm hiểu rõ cười một tiếng, nói: “Là tới trường học trình diện?”

“Ừ.” Doãn Tiểu Mạt gật đầu, không nhận được hỏi: “Cố tiên sinh có chuyện gì cần em giúp đỡ đây? Đúng rồi, thân thể bà Cố đã hoàn toàn bình phục chưa?”

Cô hoàn toàn không nghĩ ra mình có thể giúp đỡ được việc gì cho Cố tiên sinh, bọn họ hoàn toàn không phải cùng một tầng lớp.

Lúc trước nếu không phải là thân thể bà Cố không tốt, cần một nhà chuyên nghiệp về vật lý trị liệu, cô và Cố tiên sinh hoàn toàn không có cơ hội quen biết nhau.

“Thân thể của mẹ anh đã khôi phục rất tốt, làm phiền em có lòng quan tâm.” Cố Sâm cười nói: “Yên tâm đi, cần em giúp đỡ cũng không phải là chuyện gì rất khó làm.”

“Có nghe nói qua tập đoàn NGM chưa?”

“Là tập đoàn dưới danh nghĩa Hoàng thất nước Ninh?” Mặc dù Doãn Tiểu Mạt rất ít khi chú ý phương diện tài chính và kinh tế, nhưng giống như đại tập đoàn NGM tiếng tăm lừng lẫy trên thế giới, cũng là nghe nói qua.

Hướng chi, cô muốn du học ở nước Ninh, cũng không thể không biết gì về Hoàng thất nước Ninh.

“Đúng.” Cổ Sâm gật đầu nói: “Tối nay Hoàng thất có một buổi yến hội, bởi vì anh hợp tác với NGM một số hạng mục, cho nên cũng nhận được thiệp mời. Thế nhưng, trợ lý của anh bởi vì ngã bệnh do thay đổi thời tiết, anh không thể tìm đâu ra một người bạn gái.”

“Cố tiên sinh muốn em làm bạn gái tham gia cùng anh sao?” Doãn Tiểu Mạt hốt hoảng lắc đầu nói: “Không không không, em không được đâu, em chưa từng tham gia trường hợp như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiệc hoàng gia

“Không cần kẩn trương, chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi.” Cổ Sâm cười cười trấn an Doãn Tiểu Mạt, rồi nói: “Hơn nữa, anh nghe nói hoàng thất đang thông báo tuyển dụng bác sĩ vật lý trị liệu, nếu như em muốn nộp đơn, đây chính là một cơ hội tốt để hiểu biết thêm về thành viên của hoàng thất, không phải sao?”

Doãn Tiểu Mạt không khỏi động lòng.

Chuyện hoàng thất thông báo tuyển dụng bác sĩ vật lý trị liệu cô đã sớm nghe nói qua từ chỗ người hướng dẫn, hơn nữa cũng đã nộp sơ yếu lý lịch lên rồi.

Nếu như đã có cơ hội tiếp xúc một chút với hoàng thất, tất nhiên cô sẽ càng nắm chắc lấy cơ hội này.

Nhưng, trong lòng cô lại có băn khoăn: “Nhưng em không có lễ phục, hơn nữa những thứ lễ nghi hay nghi thức của bữa tiệc em cũng không biết.”

Đến lúc đó nếu như cô bị mất mặt cũng không sao cả, nhưng nếu là làm hại Cố tiên sinh cũng bị người ta cười nhạo thì không tốt.

“Nếu như anh đã mời em làm bạn gái của anh, chuyện về lễ phục tất nhiên là anh sẽ chuẩn bị.” Đèn đỏ phía trước đứng lúc bật lên, Cổ Sâm dừng xe lại, nghiêng đầu nhướn nhướn mày với Doãn Tiểu Mạt, khẽ cười nói: “Về phần lễ nghi, càng không cần để tâm, Tiểu Mạt em chỉ cần làm theo bản tính là được rồi.”

Đèn xanh bật lên, xe lại lần nữa lăn bánh, queo của một cái, cửa chính của đại học Ninh Quốc đã gần ngay trước mắt.

Doãn Tiểu Mạt còn đang rối rắm thì Cổ Sâm đã dừng lại xe, mở cửa xe đi xuống, vòng đến bên ghế phụ lái, giúp cô mở cửa xe.

“Cám ơn, Cố tiên sinh quá khách khí.” Lần đầu tiên được người khác đối xử như vậy, Doãn Tiểu Mạt nhin không được có chút tay chân luống cuống.

Cổ Sâm hơi hơi mỉm cười nói: “Không có nhìn ra sao? Anh là ở lấy lòng em nha. Như vậy chuyện tối nay cứ quyết định như vậy đi, được không?”

Anh cười vô cùng dịu dàng, không có một chút ý xấu nào, lại khiến cho người ta hoàn toàn không thể nào mở miệng nói từ chối được.

Doãn Tiểu Mạt ngây ngốc gật đầu, mãi đến khi Cổ Sâm đã lái xe đi xa, mới khôi phục lại tinh thần, nhin không được ảo não vỗ vỗ đầu của chính mình.

Vừa rồi cô làm cái gì vậy chứ, lại có thể nhìn Cố tiên sinh đến ngây người, quả thực giống y như một hoa si mê trai.

“Tiểu Mạt.” Một người nữ sinh đột nhiên từ phía sau lưng Doãn Tiểu Mạt đi ra, ôm lấy bả vai của cô, về mặt ái muội cười xấu xa nói: “Người đàn ông vừa rồi là ai, mau khai thật ra ngay.”

Doãn Tiểu Mạt bị hoảng sợ, lập tức đẩy cánh tay của cô ấy ra, tức giận trừng mắt nhìn cô ấy một cái: “Mạc Lam Lam đồng học, tớ cảnh cáo cậu đừng có mà suy nghĩ bậy bạ nữa. Cố tiên sinh chính là con trai của một khách hàng mà trước kia tớ quen biết mà thôi, vừa vận gặp được nên thuận đường chở ta một đoạn đường mà thôi.”

Nữ sinh này đúng là bạn khuê phòng tốt của Doãn Tiểu Mạt —— Mạc Lam Lam, đi tới Ninh quốc du học sớm hơn Doãn Tiểu Mạt một năm.

“Cố tiên sinh sao.” Mạc Lam Lam kéo dài quá âm cuối, cười quái dị chột chột Doãn Tiểu Mạt một chút, nói: “Nếu chỉ là quen biết bình thường, Cố tiên sinh sẽ ân cần như vậy sao? Tớ thấy anh ta tám phần là có ý đối với cậu.”

Doãn Tiểu Mạt đối kết luận của cô ấy hết sức im lặng, chỉ vào mặt mình nói: “Cậu nhìn tớ đi, giống như là thiên tiên hạ phàm sao?”

Người giống như Cố tiên sinh làm sao có khả năng coi trọng một người bình thường lại không thể nào bình thường hơn như cô chứ?

“Hon nữa, Cố tiên sinh đã sớm biết chuyện tớ có một đứa con rồi.” Mặt Doãn Tiểu Mạt không có biểu tình nhìn về phía Mạc Lam Lam nói từng chữ một.

Mạc Lam Lam vuốt cằm, ra vẻ suy nghĩ sâu xa nói: “Anh ta biết cậu có con trai còn theo đuổi cậu như vậy thì chỉ có hai khả năng. Một chính là muốn chơi đùa với cậu, hai chính là thật lòng yêu cậu nha. Cậu cảm thấy là loại nào?”

“Tớ cảm thấy cậu hết thuốc chữa rồi.” Doãn Tiểu Mạt tiếp tục trung ra vẻ mặt không có biểu tình nào nói.

Mạc Lam Lam lại như cũ không buông tay, lời kéo cánh tay của Doãn Tiểu Mạt bám riết không tha nói: “Tiểu Mạt à cậu có thể thử xem nha, thật đó, đàn ông chất lượng tốt như thế nếu như thả chạy, cậu không cảm thấy quá đáng tiếc sao?”

“Cố tiên, đẹp trai, dịu dàng, thân sĩ.....” Cô bẻ ngón tay, từng chút một liệt kê ra ưu điểm của Cố Sâm, vẻ mặt say mê: “Đúng là hoàn mỹ, đây là nam thần lý tưởng của tớ đó nha ta.”

Doãn Tiểu Mạt nhìn không được bị đáng vẻ khoa trương của cô ấy chọc cười, nhướn mày nói: “Cho nên, tớ nên nói cho Tổng học trưởng là cậu tính hồng hạnh xuất tường nha, được không?”

“Cậu đi chết đi, tớ không phải là vì tốt cho cậu sao, chỉ biết ăn hiếp tớ.” Mạc Lam Lam giả vờ tức giận mà trừng to mắt lên, đẩy Doãn Tiểu Mạt một cái.

Doãn Tiểu Mạt thuận thế cười ha ha chạy đi: “Đi thì đi, không thèm nghe cậu nói nữa, tớ đi báo cáo đây.”

Thành phố Bandar Seri Begawan là trung tâm văn hóa kinh tế chính trị của toàn bộ Ninh Quốc, buôn bán hết sức phồn thịnh.

Trung tâm thương mại cách trường đại học Ninh Quốc chỉ có mất hơn nửa giờ đi xe mà thôi, từ lúc Hoàng thất Ninh Quốc khống chế cổ phần của tổng bộ tập đoàn tài chính quốc tế NGM thì đã đứng vững ở đây.

Tòa cao ốc này cao 101 tầng, bên ngoài thiết kế cũng phi thường độc đáo và khéo léo, chính là một trong những tiêu chí kiến trúc của thành phố Bandar Seri Begawan.

Ở trong cao ốc, những nam nữ lui tới đều là nòng cốt tinh anh của các lĩnh vực.

Khi Cung Thiếu Thần bước vào cao ốc, tất cả những người nhìn thấy anh vẫn không nhận được bày ra biểu tình sùng bái ngưỡng mộ.

Tuy rằng trước mắt Cung Thiếu Thần chỉ là người thừa kế, cũng không có hoàn toàn tiếp nhận NGM, nhưng thành tích mà những năm nay anh đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc đã lập nên lại rõ như ban ngày.

Ở trong mắt phần lớn của NGM, Cung Thiếu Thần chính là thần trong lòng bọn họ.

Mãi đến hi Cung Thiếu Thần đi vào phòng làm việc của mình, mới hoàn toàn cắt đứt tầm mắt của các công nhân viên.

“Chắc chắc, các công nhân viên của cậu thật là càng ngày càng cuồng nhiệt, cậu nói xem rốt cuộc cậu đã cho bọn họ uống thuốc gì rồi?” Hàn Tử Minh vừa vào cửa liền không có hình tượng mà nằm dài lên ghế mềm, trêu chọc Cung Thiếu Thần.

Cung Thiếu Thần chỉ là nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn cậu ta một cái, liền trực tiếp cầm lấy văn kiện nhìn vào, dứt khoát coi cậu ta là không khí.

Hàn Tử Minh đang muốn kháng nghị, liền thấy trường thư ký của Cung Thiếu Thần đi đến.

“Vương tử điện hạ, đây là sơ yếu lý lịch của ba vị được chọn vào vị trí bác sĩ vật lý trị liệu của Hoàng thất đã được sàng lọc ra, mời ngài định đoạt, quyết định người được chọn cuối cùng.”

Mặt khác, đây là lịch trình hôm nay của ngài.

Buổi sáng 9 giờ có một hội nghị kế hoạch, thảo luận về hạng mục và phương án hợp tác của NGM và tập đoàn Cổ thị.

Mặt khác, buổi chiều 3 giờ, có một cuộc phỏng vấn của tạp chí tài chính và kinh tế. Mà buổi tối 6 giờ, có một bữa tiệc do hoàng thất tổ chức.”

“Được rồi, tôi đã biết.” Cung Thiếu Thần tiếp nhận hai phần văn kiện, tùy tiện đặt ở một bên, cũng không có ý định mở ra xem.

Thư ký cũng không có nhắc nhở, hơi cung kính khom người rồi lui xuống.

Chờ thư ký rời khỏi, Hàn Tử Minh không nhận được nhú mày: “Lúc này, sao Hoàng thất lại đột nhiên tổ chức tiệc vậy chứ?”

“Cậu nói đi?” Cung Thiếu Thần trào phúng câu môi cười lạnh.

Trong lòng Hàn Tử Minh khẽ động, kinh ngạc nhướn mày nói: “Không phải chứ, mấy người anh em kia của cậu còn chưa chết tâm sao? Quốc vương bệ hạ vậy mà cũng dung túng cho bọn họ làm xằng làm bậy như vậy? Rốt cuộc bệ hạ muốn như thế nào chứ? Mặc dù cậu chưa kết hôn, nhưng Tiểu

Hiền cũng đã sáu tuổi, cậu lại không phải là không có người thừa kế, còn gây sức ép giầy vò người khác như vậy làm gì chứ? Nếu như mấy người anh em kia của cậu có chút bản lĩnh nào để nói cũng tốt đi, một đám đều là thứ bần nhão không thể trét tường. Quốc vương bề hạ sẽ không sợ chơi quá trớn đến lúc đó Hoàng thất thật sự không còn mặt mũi sao?”

“Ông ta đã già rồi.” Trào phúng trên mặt của Cung Thiếu Thần càng đậm.

Lúc còn trẻ cha của anh cũng là một nhân vật kiệt xuất, duy nhất khiến cho người ta lên án chính là quá phong lưu.

Hơn nữa, ăn xong còn không biết chùi miệng, dẫn đến nháo ra không ít con trai con gái riêng, khiến cho Hoàng thất bởi vì vậy mà vô cùng mất mặt, ở trước mặt lực công kích của dân chúng cũng là thờ ơ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tước Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kinh hãi nhìn thoáng qua

Hàn Tử Minh lắc đầu thờ dài nói: “Quốc vương bề hạ thật là già hồ đồ.”

Mặc kệ là bởi vì lớn tuổi, mềm lòng, hay là không muốn buông tha cho quyền lực trong tay nên muốn tìm người kiềm chế Cung Thiếu Thần, người sáng suốt đều nhìn ra được, đây tuyệt đối không phải là cách làm sáng suốt.

Nội đấu trong gia tộc, mặc kệ ai thua ai thắng, cuối cùng tổn thương cũng là lợi ích của toàn bộ gia tộc.

Huống chi, Hoàng thất còn liên quan đến cả nước.

“Nhưng mà, cậu vẫn luôn không chịu kết hôn, trước sau vẫn là một cái nhược điểm. Mặc dù không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng sẽ khiến cho bọn hán nắm lấy điểm này mà làm âm ỉ, cũng sẽ rất phiền.” Hàn Tử Minh nghiêm mặt nói.

“Chuyện này không cần lại nói.” Cung Thiếu Thần nhìn thoáng qua đồng hồ, cảm lấy một phần văn kiện, đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Tử Minh bám riết không tha đuổi theo sau anh, khuyên nhủ: “Nếu như cậu không thích đính hôn, vậy kết hôn được không? Chỉ là cái danh phận thôi, sau này nếu như thật sự gặp được người mình thích thì đặt tới bên cạnh bao nuôi.”

Anh còn chưa nói xong, Cung Thiếu Thần bỗng nhiên xoay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt anh.

Hàn Tử Minh vội vàng giơ tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, là ta nói sai được chưa.”

Sao anh lại quên, Cung Thiếu Thần chán ghét nhất là loại hành vi bao nuôi tiểu tam tiểu tứ này chứ.

“Chỉ là, có Tiểu Hiền ở đây, cậu nhất định sẽ không cưới phụ nữ ở bên ngoài đúng không? Vậy cấu tính độc thân lãnh phí cả đời như vậy à? Cậu phải biết rằng, chuyện này đối với việc cậu đạt được vương vị mà nói sẽ vô cùng bất lợi.”

“Chờ.” Cung Thiếu Thần xoay người tiếp tục đi ra ngoài: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thôi.”

Chính anh cũng không biết rốt cuộc mình đang đợi cái gì.

Năm đó anh rõ ràng vội vàng muốn tìm được người phụ nữ đêm đó ở cùng với mình, nhưng mà, lúc người phụ nữ kia thật sự tìm tới thì trong lòng anh lại là vô cùng bài xích.

Anh từng hoài nghi người phụ nữ này này là kẻ lừa đảo, nhưng mọi chứng cứ lại đều cho thấy cô ta chính là người phụ nữ đêm đó.

Cung Thiếu Thần cau mày đi vào phòng họp, cả người lạnh lẽo dọa một đám giám đốc quản lý sợ đến mức thiếu chút nữa biến thành chim cú, lúc báo cáo đều là nom nớp lo sợ, sợ nói sai một câu sẽ bị đuổi.

Cuối cùng là ai chọc giận Vương tử diện hạ? Thật muốn cho người đó đến đây làm bao cát ma!

Hàn Tử Minh đầu sỏ gây tội đang đứng ở ngoài phòng họp, không hề báo trước mà hất xi một cái.

“Ai đang chửi ta vậy? Chỉ là, những người đó khẳng định là đang ghen ghét Bản thiếu đẹp trai phong lưu phóng khoáng.” Hàn Tử Minh lắc đầu, xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Trong nhà Doãn Tiểu Mạt, Cung Khải Hiền ngơ ngác sờ nhà bừa bãi hỗn độn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình, mày gât gao nhíu lại.

Bé làm đồ bữa sáng mẹ làm cho mình xuống đất rồi đem, sàn nhà cũng bị sửa bò làm dơ, làm sao bây giờ?

Trước nay chưa làm qua bất kỳ công việc nhà nào, năng lực tự lo liệu là bằng không, nên Tiểu Hiên Hiên bối rối rồi.

Ngơ ngác đứng một hồi lâu, mới nhớ ra là nên gọi điện thoại tìm người giúp đỡ.

“Này, Hiên Hiên thôi kia, cậu còn dám gọi điện thoại cho tớ sao.” Doãn Thiên Nhạc ôm điện thoại phồng má, hiển nhiên còn chưa có nguôi giận.

“Minh làm vỡ chén đĩa rồi, khắp nơi khắp nơi đều là sữa tươi, làm sao bây giờ?”

“Cái gì?” Doãn Thiên Nhạc sững sốt một chút mới phản ứng lại, lập tức không khách khí mà chế giễu Cung Khải Hiên: “Cậu ngốc ghê, này đơn giản thôi mà.”

“Không đúng, tớ không nói cho cậu biết đâu, trừ phi cậu đồng ý để chúng ta lập tức đổi trở về. Tớ không muốn ở nhà của cậu nữa.”

“Nhưng mà, bây giờ cậu có thể ra ngoài sao?” Cung Khải Hiên gãi đúng chỗ ngứa nói.

Doãn Thiên Nhạc lập tức buồn bực.

Buổi sáng sau khi rời giường, bé xác thật có ý đồ chuẩn em ra ngoài, nhưng lần nào cũng bị vệ sĩ bắt trở về.

Doãn Tiểu Mạt phí mất hai giờ, rốt cuộc làm xong tất cả thủ tục đưa tin, đưa tin cho Mạc Lam Lam, liền vội vàng chạy vào trong nhà.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai bảo bối đứng ở cửa, mắt to tròn long lanh, đáng vẻ đang chờ đợi khen ngợi.

Trong nháy mắt Doãn Tiểu Mạt trở nên cảnh giác lên: “Con lại làm ra chuyện tốt gì rồi?”

Mặc dù phần lớn thời gian con trai rất ngoan, nhưng con gấu đứng lên cũng là mười thước (Ý nói nếu đã phá phách rồi thì là banh nóc đó)

Mỗi lần con trai bảo bối này ra ý tưởng gì, trong nhà đều gặp phải tai ương.

Không biết nội tình trong này Cung Khải Hiên ngay lập tức ngây dại, bé..... be cái gì cũng chưa nói, sao mẹ lại biết bé gây rắc rối?

“Con làm đồ bữa sáng rồi.” Mắt to của Cung Khải Hiên trở nên âm trầm, ngay sau đó lại vội vàng giải thích nói: “Nhưng mà, con cũng quét tước sạch sẽ rồi.”

“Vậy con có bị thương hay không?” Doãn Tiểu Mạt nơi nào còn có tâm tình quan tâm đến vấn đề chén đĩa, trong lòng tràn đầy đều là con trai bảo bối của mình.

Kéo tay nhỏ bé của Cung Khải Hiên nhìn nhìn, quả nhiên trên ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn bị đỏ một mảng, thậm chí nổi lên vài cái bọt nước.

Doãn Tiểu Mạt đau lòng thiếu chút nữa không nhịn được mà khóc lên: “Con, tiểu ngu ngốc này, mẹ không phải đã nói với con, lúc lấy đồ từ lò viba ra ngoài, phải mang bao tay cách nhiệt trước hay sao?”

“Mau tới đây, mẹ cho bôi thuốc cho con.”

Cung Khải Hiên ngơ ngác bị Doãn Tiểu Mạt kéo đi, mắt to chậm rãi sáng lên.

Hóa ra, mẹ ruột là cái dạng này sao?

Coi như là làm sai chuyện, mẹ cũng sẽ vĩnh viễn quan tâm bé có bị thương hay không trước, mà không phải là không quan tâm rồi quở trách hay là lạnh nhạt làm lơ.

“Mẹ, ngài làm mẹ của con được hau không?”

Doãn Tiểu Mạt không biết là nên khóc hay nên cười: “Bảo bối là đối đến choáng váng rồi sao? Mẹ vốn dĩ là mẹ của con mà không phải sao?”

“Được rồi, bảo bối ngoan ngoan ngồi ở chỗ này chờ mẹ, mẹ làm đồ ăn ngon cho con. Cần thận một chút, không cần làm thuốc mỡ rót nha.”

Cung Khải Hiên nhìn bóng lưng xoay người của Doãn Tiểu Mạt, ừ ừ cúi đầu nhỏ xuống.

Bé không thể nói cho mẹ biết sự thật, nếu không nhất định sẽ bị đuổi đi.

Phải làm sao bây giờ?

Cùng lúc đó, một người khác cũng chính lâm vào thật sâu mà thấp thỏm lo âu trung.

“Mẹ, hôm nay hình như con nhìn thấy Doãn Tiểu Mạt. Cô ta tới Ninh Quốc rồi, làm sao bây giờ? Nếu như bị cô ta phát hiện ra chuyện.....” Thần sắc

của Doãn Thiến Thiến tràn đầy nôn nóng.

Cô vốn là tâm tình tốt cảm thế tín dụng mà Cung Thiếu Thần cho cô đi trung tâm thành phố dạo.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn hướng tới loại cuộc sống muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Bây giờ, rốt cuộc được trải qua cuộc sống đúng như ước mơ mà cô luôn tha thiết này, ngoại trừ Cung Thiếu Thần không chịu kết hôn với cô ra, chuyện này khiến cho cô có chút bất mãn cho nên tất cả đều không khiến cho cô hài lòng được.

Điểm ti vết nhỏ này cô cũng không thêm để ý, dù sao bây giờ cô là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Cung Thiếu Thần, còn có “Con trai” vũ khí sắc bén ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày vị Vương tử phi sẽ thuộc về cô.

Nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, nguyên bản nên là ở trong nước - Doãn Tiểu Mạt lại đột nhiên xuất hiện ở Ninh Quốc.

Mặc dù chỉ là một cái bóng lưng thoáng qua, nhưng trực giác nói cho cô biết người đó chính là Doãn Tiểu Mạt.

Bên kia điện thoại Triệu Duyệt Dung cũng luống cuống lên: “Sao cô ta lại đến Ninh Quốc, chẳng lẽ cô ta đã biết?”

“Không có khả năng.” Doãn Thiến Thiến quả quyết nói: “Lúc trước cô ta ngắt xù, chúng ta lại mua chuộc bác sĩ hết rồi, cô ta không có khả năng biết được.”

Chuyện sáu năm trước, bắt ngờ hiện ra tới.

Lúc trước sau khi biết Doãn Tiểu Mạt mang thai con của Cung Thiếu Thần, phản ứng đầu tiên của cô chính là lợi dụng Doãn Tiểu Mạt để lấy một khoản tiền từ trong tay Cung Thiếu Thần.

Lại không nghĩ rằng, không đợi cô tìm tới cửa, Cung Thiếu Thần đã vội vàng trở về Ninh Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Tử Độc Chiếm Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.